

REALITATEA

ilustrată

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VISUL UNEI NOPTI DE PRIMAVARĂ
(Nancy Carroll, vedeta dela Paramount)

CRONICILE MELE

FRUMUSEȚEA

de A. de HERZ

MA întreabă cineva, — pe semne o doamnă, după felul cum îmi scrie — dacă între o femeie frumoasă și una inteligentă, o prefer pe cea inteligentă. M'a ales arbitru, într-o discuție ce s'a ivit în urma recentelor concursuri de frumusețe și, din modul cum se așteaptă la răspuns, bănuiesc că doamna nu e frumoasă.

Mărturisesc că sunt foarte incurcat. Răspunsul meu nu poate fi decât în doi peri, așa încât se va recurge la un supra-arbitru, care să rezolve chestiunea, pentru că eu nu mă pot hotărî. Fac curte unei femei frumoase și stau de vorbă cu o femeie inteligentă. Primejdi-oasă într'adevăr, e numai aceea care întrunește amândouă calitățile. Ești pierdut, când femeia e și frumoasă și inteligentă, pentru că frumusețea fizică și cea spirituală laolaltă, dau adversarei tale, armele cele mai de temut.

Istoria popoarelor, înfățișează exemple isbitoare și incontestabil că fața lumii s'a schimbat ori de câte ori cuceritorii au sucombat, sub farmecul femeilor care, prin calități spirituale superioare, au știut să profite de calitățile lor fizice.

În primul rând stau vesti'ele amante regale.

* * *

Am citit, deunăzi, un foarte interesant volum al academicianului francez Pierre de Nolhac. Se ocupa acolo de doamna de Pompadour, metresa regelui Ludovic al XV-lea.

Ceea ce se desprinde din acest studiu, în care fantezia poetului dă o savoare deosebită documentelor, de mare însemnătate istorică, este analiza psihologică a femeii, analiză care privește pe toate femeile, care au avut merorul să doarmă în alcovurile regale, dar n'au putut să suie și trep'ele tronului încoronatului potent. Situația lor au provocat gelozii în lumea feminină din epoca aceea. Inconștiente de curteni lingusitori, de intriganti, cari puneau la cale comploturi odioase, de servitori cari ascultau pe la uși și se foloseau de intimitățile petrecute în auzul lor, viața acestor femei a fost o veșnică înșelăciune de teamă atroce și de satisfacții supteme.

O curte, exact ca aceea a reginelor domnitoare, era pusă la dispoziția lor. — regine fără tron și fără coroană! Admise la recepții și făcând parte din suita regală, locul lor era invidiat de femeile celelalte, care bârfiau din simpla ambiție, de a li-l lua. Pentru a se menține, ele trebuiau să pună la cale alte intrigi, până când strangulate în propriile lor île, sfârșiau viața într-o mânăstire sau, în cazul cel mai rău, ucise de o rivală.

Femei cu o sensibilitate caracteristică celor care parvin la situații mari, amantele regale se foloseau de intimitatea cu regii, pentru a se răsbuna pe oamenii ce-și permiteau libertăți, dictate de împrejurări sau pentru a ridica oamenii mediocri, din anturajul lor, la situații înalte. Multe din ele au plătit scump aceste crime, contra liniștei statului. E drept că doamna de Pompadour, de pildă, a murit la timp, dar o Dubarry a fost târfită pe eșafod, atunci când vina ei putea fi trecută cu vederea.

Sunt pline de învățăminte, aceste povestiri pentru oamenii mari, — mari în adevăratul înțeles al cuvântului, dacă vreți, — și ele pot sluji drept pildă, totdeauna, în împrejurările când suveranii își pierd capul după o femeie, punând-o și pe ea în primejdie, să și-l piardă sub ascuțitul ghilotinei.

pentru că însăși natura ne dă o astfel de indicație, poate că n'ar fi rău, să ne luăm după ea.

Frumusețea fizică e aceea, care a inspirat pe marii pictori, pe marii sculptori, pe marii poeți. Scriam rândul trecut, despre cât a folosit poezia, din întâlnirea lui Petrarca cu Laura. Am putea prelungi

Marile epoci ale artei, sunt datorate femeilor, care au inspirat pe poezii Pleiadei, începând cu Ronsard, artiștii Renașterii, poeți, sculptori, pictori...

Rare ori ni s'a dovedit, că modelul cutărei Madone, a fost cutărea femeie simplă, după care a jindul dorul unui Rafael? Dar de câte ori nu știm de artistul îndrăgostit de modelul său. Ni s'a vorbit vreodată de inteligența Galathei, care Zeii au făcut-o vie, după dorința lui Pygmalion? Nu știu, zău, dacă toate femeile din tablourile celebre, prinând suflet și viață și începând să vorbească, ne-ar mulțăm așa, cum ne plac acum, când tac, în cadrul lor din pinacotecii!

Bănuiesc că inteligența femeii n'a inspirat decât pe filozofi. Arta, care e închinată frumuseții nu s'a putut inspira decât dela frumusețea fizică. Și e atât de adevărat acest... adevăr banal, închinat n'avem decât să urmărim evoluția artelor. La diferite perioade, de pildă, pictura se transformă după moda femeii frumoase. Nudul și-a avut epoca atunci, când femeile frumoase se despuiau în public și aveau ce să arate. Mai târziu, au fost preferite profilurile, busturile cu carnație superbă și cu umeri rotunzi. Le-a venit apoi vremea liniilor și ale siluetei, până a... De când cu rochia scurtă, picioarele se impun, ca un element prețios, al frumuseții feminine. Picioarele lungi sunt la modă și ele fac mare efect, în picturile moderne. Azi, ca să ne placă femeile, ne uităm întâi la picioare, de aceea și bărbații din ziua de azi umblă cocoșați. Capul poate fi oricum, picioarele decid. Se spunea odă: când n'ai cap, vai de picioare. Acum e altfel: când n'ai picioare, vai de cap!

Vedeți dar, pentru ce suni cam incurcat cu răspunsul ce mi se cere. Am impresia că totuși, în decursul acestor explicații, am lămurit măcar influența frumuseții fizice și ajung la următoarea concluzie: femeia frumoasă e ca un obiect de artă; femeia și frumoasă și inteligentă, e ca o carte de bibliotecă ce se înfățișează într-o legătură scumpă, la care îți face plăcere să te uiti, dar pe care n'o citești; femeia cu frumusețe morală, e un obiect casnic, de care te folosești fără multă plăcere. Să-i zicem umbrelă!...

A. de HERZ

„Femeia cu șolmu” pictură de Hans Haas.

Frumusețile, doamna mea, pot fi de trei feluri: fizice, morale și spirituale. Frumusețea morală ține toată viața, când nu se împiedică în calea ei de o catastrofală influență. Frumusețea spirituală, ține până când vremea nu întuneacă facultățile mintale. Frumusețea fizică dispăre atunci, când anii o îndrumăază către arsenalul de cosmeticiuri, ferduri, cerneli și masagii. Ea ține cât ține tinerețea. Dincolo de tinerețe, țin numai celelalte.

E drept că femeia nu prețuiește la ea, de cât frumusețea fizică. Inteligența nu este pentru ea o consolă, când oglinda îi este vitregă. Frumusețea morală o socotește drept o pacoste.

„Dacă aș fi fost și eu ca altele poate că eram altfel” spun femeile cinstite, chiar când sunt frumoase. Dar istoria omenirii și în special viața intimă a marilor artiști, dovedesc că fericite, nu au fost decât femeile numai frumoase. Și atunci

exemplele, dela dragostea lui Dante pentru Beatrice, până în zilele noastre. Cele mai frumoase versuri, precum și cele mai naive, cele mai simple și cele mai rele, au fost inspirate de frumusețea unei femei.

ZBÂRCITURILE

de pe față dispar în 5 minute cu noua descoperire vieneză cosmeticul **LICHID „DIM”**. Se găsește la farmacii, droguerii, parfumerii, coaforii și la Farmacia Tărnăuceanu Griviței 81, Drogueria Arsenescu Văcărești 123, Drogueria Alexandru Str. 13 Sep. 1927, Drogueria No. 207, Drogueria oficială al Droguierilor Principatele Unite etc. București.

Un flacon 100 lei, plus 35 lei port și expediază acolo unde nu se găsește

IRWIN ZILBERMAN

DAVENPORT

IN ROMANESQUE

GONDOLĂ ascuțită, vopsită argintiu, înainta ușor, cu aceeași înălțare, pe urma gondolei lui Carlozzo, cel mai simpatic gondolier din Veneția. A doua barcă, era condusă de Torrini, dușman înverșunat al lui Carlozzo, de ani de zile. Când Torrini lăpăta, nu se auzia nici cel mai mic plescăit; pasagerul său se retrăsese în cabină și perdelele erau trase. Dar Carlozzo simți instinctiv, că de când era urmărit, siguranța absolută a doamnei, pe care o conducea, era periclitată.

Dece oare n'o lăsau pe biata lui Lady în pace? Era atât de frumoasă!! De o răceală aparentă, în toate gesturile, trăda totuși pasiuni clocolitoare, stăpânite cu îndemănare; plină de măreție majestuoasă, — ca toate englezoaicele nobile, — era totuși de o naivitate copilărească, atunci când încerca să lege cu el, o convorbire în limba italiană.

Corpo di bacco! O mado-nă în carne și oase și totodată o femeie pasionată, la cea mai frumoasă vârstă! Carlozzo știa doar să aprecieze, el, care era gondolierul celor mai frumoase signore din cetatea dogilor.

De șapte zile, Carlozzo era în serviciul frumoasei lady. Cum auzia bătând ora trei, ceasornicul vechi bisericii Santa Maria del Salute, trebuia să acosteze în fața micului palazzo Livorno, unde locuia ea și s'o plimbe ore întregi, pe cele mai întorto-chiate canale ale orașului lagunelor, esind aproape zilnic, până la Lido, minunata plajă a Adriaticii. Totdeauna se plimba singură, se feria de privirile aprinse ale bărbatilor, cu o teamă aproape de neînțeles, seara nu eșise niciodată singură și până atunci, nu i se întâmplase nimic neplăcut.

Pentru ce eșise oare în astă seară în toaletă de mare gală, porumbița de sub protecția lui? Ce căuta oare în palazzo Vendrasi? Probabil că era vre-o serbare sau ceva asemănător, pentru lumea mai bună. Și tocmai în astă seară, trebuie să iasă acest Torrino, dintr'un canal întunecat, și rău mirositor, să-l urmărească și să-l enerveze la culme, cu încăpățănarea lui, de a nu face cel mai mic șgomot.

Cu siguranță că în gondola lui Torrini, se afla un bărbat, care pusese gând rău, frumuseții și banilor tinerei sale lady.

„Signor Carlozzo, n'am ajuns încă?” întrebă frumoasa femeie, întorcând capul spre frumosul gondolier.

Carlozzo privi în ochii mari, întunecați:

— „Si, signora, mai avem câteva clipe!” iar gândurile lui, se frământau cu întrebarea, dece nu este și el vre-un lord, sau american bogat, să poată săruta acești ochi plini de mistere și gura, ca cireașa coaptă.

Palazzo Vendrassi, apărea de-acum din valurile mării, măreț în unitatea liniilor lui, păstrând toate vestigiile unui trecut glorios. Prin ferestrele sale, se resfrângeau în apă, în reflexe multicolore, luminile serbarii. În fața portalului, erau acostate câteva zeci de gondole și bărci cu motor.

— „Mi-am inchipuit eu, că porumbița mea nu se poate duce seara, decât la o serbare”, își spuse Carlozzo, și conduse cu atâtă îndemănare barca sa, încât întrecu douăzeci de gondole care erau înaintea lui și acostă în fața portalului de marmură.

În palatul de peste canal, era o serbare costumată. Și două signorine, îmbrăcate în costume din secolul al XVI-lea, priveau cu invidie, apariția tinerei englezoaice.

Carlozzo ajută tinerei sale pasagere, să coboare din gondolă, atinse în treacă mantila-i de mătase, auzi un „molto grazzias signore” și.... îngheță.

Căci în acest moment, acostase și gondola lui Torrino, chiar alături de a sa. Domnul care venise cu ea, urca de-acum scara, spre ușa larg deschisă, la doi pași în urma pasagerei sale.

Carlozzo dădu drumul unei injurături formidabile, în timp ce Torrino surâdea misterios. Mai îndușmăniți decât până atunci, cei doi gondolieri, își conduseră bărcile departe, pe canale, în noaptea instelată.

Cavalerul pe care-l adusese Torrino la serbare, îmbrăcat într'un frac impecabil, cu crisantema la butonieră și mânușile glaci în mână stângă, — stătea chiar în spatele tinerei lady. Când aceasta deschise poșeta perlată, din care scoase cartea de invitație, el putu citi numele:

„Lady Corinne Pegworth”

Un zâmbet ușor, trecu pe fața lui, se dădu cu un pas înapoi, aruncă o privire în marea oglindă a vestibulului, se găsi „bine”, căută indiferent invitația sa, pe care o întinse apoi unui lacheu în livrea.

Acesta citi numele și făcu o plecăciune.

Cuceritor. Întrunind în per-soana sa, pe Don Juan și pe Cezar, lord Lister intră în sala, în care se adunaseră de-acum, majoritatea invitaților.

O serbare a înaltelor cercuri europene și americane. În aparență foarte multă lume, — câteva sute de persoane, poate. Acești două-trei sute de inși, cari se adunaseră în Martie, la cursele de regate din Lido, și luau parte la serbarea din Palazzo Vendrassi, reprezentau întreaga societate mondenă și stăpânitoare a lumii.

Puteai vedea acolo figura mulțumită a lui Pierpont Morgan și nepăsarea suverană, a tânărului Rockefeller, pe Elenka Barowska, noua stea de cinema, proaspăt importată din Rusia, îmbrăcată într-o rochie, care părea un nor de dantelerii, lord și lady Middleton, cei mai patriar-chali și mai nobili reprezentanți ai suveranilor englezi. Mistinguette, tânără și vioaie ca totdeauna, la brațul lui Arthuro Granelli, dela „Scala” din Milano. Fie că se cunoșteau sau nu, oaspeții știau că fiecare frac sau costum, ascunde o personalitate dominantă, din lumea politică, financiară sau artistică, iar doamnele, pe lângă toaletele extraordinare și bijuteriile strălucitoare, susțineau convorbirile cu vioiciune naturală, dând întregii societăți, o notă de demnitate mondenă, nefericită.

După o serie de saluturi, „shake-hands” și înclinări în fața doamnelor, lord Lister ocupă un loc într-o mică loje, într'un colț al sălii de bal și începu să examineze cu atențiune, toaletele și costumele femeilor frumoase. Nu era nimic aci, care să nu fie extraordinar: lamée, brocat, tafta, velour transparent, garnituri diverse de blană, variau cu dantelerii parfumate, crepe roumain, cu volane multe de tulle... și-apoi bijuteriile! Lord Lister nu se mai sătura privind diademele, perlele și briliantele, care împodobeau decolteurile frumoaselor, brățările, inelele. Fiecare invitată, purta asupra ei, bijuterii în valoare de milioane; totuși cea mai frumoasă și mai scumpă găteală, lipsia din sală: vestitul colier al lady-ei Wimbledon, compus din 150 perle, de mărime egală, cu agrafa din șapte briliante, înconjurând un smaragd prețios. Colierul, era un talisman al familiei, pe care lord Ashley Wimbledon, îl primise în dar, înainte cu 150 ani, dela un rajah indian și de-atunci, rămăsese moștenire, în linie bărbătească.

Lordul Lister, căuta cu privirea, pe bătrânul Wimbledon și pe soția sa. Să fi renunțat ei, în ultimul moment, de a participa la serbare? Lady Pegworth, era și ea la postul ei într-o discuție aprinsă, cu regele german al cărbunilor, baronul von Kuesebeck. Natural că bătrânul țap, era amoretat deabinele, de partenera lui și se simțea atât de bine, încât, se credea punctul central al atențiunii din sală.

Lord Lister se plecă puțin, în afara lojii. Îl văzuse, îl recunoscuse oare Lady Pegworth? Era atât de liberă, de naturală și atât de sigură de sine încât stărnă admirația celui mai înverșunat dușman,

...două signorine, priveau cu necaz, sosirea ei...

Orchestra, care începuse cu un vals englez și trecuse apoi, pe ne-simțite, în celebra „Dunăre albastă”, — făcu o pauză. Oaspeți noi pătrunseră în sală. Lister cunoștea numele și poziția socială, a fiecărui.

Rodolfe Carenas, campionul de box al Spaniei, intră la braț cu zeița dansului berlinez, Blaudine Maurus; apoi urmară baronul Ieton von Taube, cu fiica sa, Ilsebil și... lord Lister scrâșni din dinți, — lordul și lady Wimbledon.

În această secundă, lordul Lister, nu mai vedea decât un colier strălucitor. El nu mai atârna la gâtul acestei femei tinere și frumoase, — care abea eșită din pensionat, devenise soția tutorelui ei. Colierul îi dansa în fața ochilor, liber, i se impregna în creier.

Și cu lady Pegworth, se petrecu o schimbare. Ea șovăi câteva clipe, dar apoi își reveni. În momentul acela, baronul îi ceruse un dans, când fața frumoasei englezoaice se împietri, un tremur nervos o cuprinsese iar ochii i se dilatară în orbite.

— „Ah”, îngână baronul, „ertați-mă, doamnă, dar n'am voit să mă apropiu prea tare. Însă muzica... m'am gândit că... vă rog... scuzați, doamnă!”

* * *

Serbarea se apropia de momentul culminant. Miezul nopții trecuse de mult, iar morga oficială, afișată de majoritate, cedase în fața bunei dispoziții.

În jurul lordului și lady-ei Wimbledon, se formase un grup de bonvivani internaționali, — după ce convorbirea oficială cu ducele de Middleton, reprezentantul casei regale engleze, se sfârșise. Bătrânul lord, privia cu o mulțumire plină de bunătate, cum tânăra sa soție, dansa mereu cu alți parteneri. Tineretea ei îl încânta și nu vroia s'o priveze de aceste mici plăceri, el care avea o vârstă întreită, decât a ei.

Profilul clasic și zâmbetul Irenei păreau ale unei zeițe. Corpul ei, trăda obicinuița călăriei și a gimnastice, iar dansul ei, par'că ar fi comandat prin ritm, tactul muzice.

Strălucirea de alabastru a gâtului, i-o încorona podoaba. Colierul orbia, encora și atrăgea.

Lady Wimbledon, alesese pentru un tango, pe contele Respighi. Perechea părea ideală.

Lord Lister venia tocmai de pe terasă, unde asistase, — martor invizibil, — dintr'un boschet, la declarația infocată, pe care un „condottiere”, o făcuse unei „signorine” mascate. Traversând sala, observă atât perechea, cât și pe lady Pegworth, care dansa alături de lady Wimbledon, în brațele baronetului irlandez Mac Lean.

Când sunetele orchestrei se stinseră și după ce contele Respighi își conduse partenera la soful ei, retrăgându-se apoi, cu o plecăciune stilată, lady Irène observă de-odată, că i-a dispărut colierul.

Voi să strige, dar lordul o opri, spunându-i:

— „Fii liniștită și veselă, ca mai 'nainte, my darling. Grija colierului, lasă-mi-o mie”.

* * *

Când lord Lister, revăzu gâtul lady-ei Wimbledon, lipsit de costisitoarea-i podoabă, acelaș surâs de om sigur de sine apăru pe buzele lui. Un surâs liniștit, ironic, de stăpân al situației. Se apropie de un domn înalt, cu cioc și cu aspect de francez, — care tocmai se depărtase de lordul Wimbledon, — și-i atinse ușor brațul.

— „Domnule, aș avea de vorbit, câteva cuvinte cu d-ta”.

Celalt îl privi mirat.

— „Cu plăcere, dar nu s'ar putea ceva mai târziu? Am momen-

cum altceva, decât să aflați ce s'a făcut cu colierul lady-ei Wimbledon”.

...asistase la declarația unui condottiere

tan, o convorbire urgentă cu ci-neva”.

— „Așa? Scuzați-mă, vă rog. Credeam că nu vă interesează a-

Domnul cu cioc, privi speriat în jur.

— „Dv. știți ceva?”

— „Desigur! Știu totul. Și dacă

vrei, îți voi comunica și numele persoanei, care-l are momentan”.

Francezul șovăia încă.

— „Glumiți, desigur!”

— „Am aparența?”

— „Asta nu, dar...”

— „Vi se pare ciudat faptul, că am cunoștință de întreaga întâmplare?”

— „Natural!”

Lister și francezul, ajunseră lângă o nișă. Lordul trase pe celălalt, îndărătul unei coloane.

— „Nu jucați teatru, vă rog. Sunteți cu siguranță un detectiv angajat de lord Wimbledon, sau de organizatorii serbării. E cert, că a veți o practică frumoasă, în profesiunea dv., dar din nefericire, nu cunoașteți persoanele invitate. Că altfel ați fi știut, că veritabila lady Pegworth, se află de două luni în Egipt, și că tânăra doamnă, care s'a substituit în astă-seară, este cea mai frumoasă și mai teribilă hoaită a continentului nostru, micuța Nancy Field.

Detectivul simți fiori reci, străbătându-i tot corpul.

— „Nancy Field? Acea care a pungășit pe contele della Torre și pe consulul general al Ecuadorului?”

— „Chiar ea. O observ pe dușui, decând a intrat în sală și trebuie să constat, că a lucrat minunat”.

— „Și bijuteria?”

— „A luat-o în momentul, când dansând cu baronetul Mac Lean, trecut pe lângă lady Wimbledon care se lansase într'un tango, cu contele Respighi. Cu o smucitură aproape insensibilă, a smuls colierul de pe gâtul victimei sale, lăsându-l să lunece în corsagiul ei. Privește, te rog, fără să atragi atenția, în partea cealaltă a săli unde șade ea. Vezi, perlele și diamantele, le-a pus în poșetă, pe care a atârnat-o cu o neglijență apăsătoare, de spătarul scaunului, pe care șade. Contează pe faptul, că nimeni nu va căuta într'o poșetă nepăzită de nimeni, cel mai prețios colier din lume.

— „Bine, dar veți fi de acord că...”

— „Eu sunt lord Lister”.

— „Mă miră însă, mylord, tocmai dv...”

(Continuarea în pag. 8-a)

PORCELANURI

MARCA MONDIALA
ULTIMELE CREAȚIUNI
ARTISTICE ȘI SERVICII MODERNE

REPREZENTANTA GENERALĂ PENTRU CRISTALURI
ORREFORS - SUECIA
P.O. BECK - GERMANIA
CAPPELIN - ITALIA
WALSH-ANGLIA
41 CAL VICTORIEI
FURNISORII CURȚII REGALE

Rosenhal

MADEVRU

Dela alegerile comunale

Publicul, nemai încapând în sala „Dacia”, ascultă prin ferestrele, care răspund pe acoperiș.

PHRALA

Votin al IUCA si manuș la
șu ajutor

Sauram manușen hai meritil
Te das o voto amaro, căci
nu sâ o sprijino amaro.

Te trail !; Partido Liberalo.

Thai o IUCA amaro dad baro.

'Amen al muncitori rom ando
foro.

Con votinel amaro IUCA.

Votisarel Ochilo

GRUPAROM

Mijloc: Mulțimea ovaționează oratorii, cari
vorbesc din balconul sălii „Dacia”.

Sus: D-nii Madgearu și Dobrescu, inspec-
tând nouile lucrări edilitare ale Municipiului.

Stânga sus: D. Chiriță Vasilescu, vorbind
din balconul sălii „Dacia”, la o întrunire elec-
torală.

Stânga: Un manifest electoral țigănesc, lan-
sat în jud. Vlașca. „Phrala” înseamnă fraților
și prin el, se face propagandă pentru partidul
liberal.

Dreapta: La rând, în așteptarea votului, în
fața localurilor.

Jos stânga: Un grup de doamne, părăsind
localul de vot.

Am păcălit pe Chioara

Saradu Vornăea

CHIOARA a vrut să-și ia lumea în cap. Șașie, fetele o bat-jocoreau, patroana o bătea, clienții o scuipau... Chioara a fugit.

În noaptea aceea, a dormit pe un maidan. În besnă, a fost trezită de o apropiere moale, caldă. Chioara a dat un tipăt de spaimă și inima ei voia parcă să-i îfășnească din piept afară.

Și-a dat apoi seama că, lângă ea, venise să se culce pe maidan un câțel. Un câine rățăcit, fără stăpân, ca și ea...

A chemat atunci pe întuneric câinele: „cuțu-cuțu“. Câțelul s'a apropiat fricos, Chioara l-a atras lângă ea și a adormit iară, cu el în brațe.

Când s'a trezit, câinele fugise. Dar între degetele fugarei, apăruseră mici bobite albe, usturătoare. Fata începu să se scarpine cu furie, rupându-le, și cu cât se scarpina mai mult, cu atât micile răni o mâncau mai nesuferit.

Câinele, cu care dormise în brațe, fusese răios...

Disperată, Chioara vagabondă toată ziua pe uliți, fără nici un rost. Scărpinându-se, își sgâriase pieptul și simțea cum îi umblă pe sub piele, pe toată suprafața trupului, sarcopul microscopic, în mii de exemplare... Trupul i se roși, sângărând pe alocuri...

Intr'o mare agitație, seara, când veni clipa să se culce iară pe maidan, renunță de oboseală la libertatea atât de mult dorită, și se întoarse la bordel.

Patroana, madam Kati, îi trase câteva lovituri cu cravașa, dar

Chioara le primi cu seninătate, aproape cu voluptate, fiindcă îi potoli o clipă arzătoarea mâncărime.

jină pe ciment, ce servia de pat de boală, fetelor răpuse de ftizie, care nu mai puteau figura printre cele-

s'au gândit să tragă o păcăleală Chioarei. Conferință de minore, pe prispă. Șoapte. Frezel de răs țâșnit.

E o dimineață de aur. Stela deschide binișor ușa la cămară, se strecoară înăuntru, cu o cutiuță în mână. Pe rogojină, Chioara, care s'a svârcolit toată noaptea, răcâindu-și pielea, a adormit spre ziuă, răpusă de enervare și sbucium, după ce și-a svârilit cămașa peste rochia mototolită într'un colț, nepunând suportă nimic pe trupul iritat. Stela, tiptil, presară pe cămașa răioasei praful cenușiu din cutiuță și fugi în vârful picioarelor...

Din fund se aud gemete.

Când fetele, răzând, au deschis ușa, ca să vadă ce face Chioara, au găsit-o svârcolindu-se pe podele, ca un vierme dement.

Chioara își îmbrăcase cămașa, și îndată simțise arsura unor mâncărimi violente. Avea impresia că pe sub pielea ei, merg acum omizi cât degetul de groase, pline de păr, gâdilând-o. Începuse atunci să se svârcolească, frecându-și trupul de rogojină. Își smulsese cămașa.

Cu unghiile își sfâșia se sânii și cu un foarfece din poșetă, își tăia carnea de pe ea, ca să scoată de sub piele „omizile păroase“...

Fetele, văzând-o sbătându-se în sânge, înmărmuriră. Madam Kati, patroana, atrasă de urletele răioasei, sosi:

— Ce-ați făcut? întrebă ea pe fete.

— Nimic... Am păcălit pe Chioara, zise Stela. I-am turnat praful de scărpinat pe cămașe...

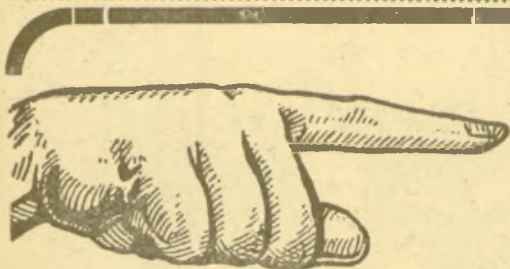

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Fu pedepsită să doarmă „la rogojină“! La rogojină, era cămara fără ferestre din fundul casei, fără nici o mobilă, afară de o rogo-

lalte. Căci nu totdeauna era loc la spital, la Filantropia, în pod, unde se află secția medicală respectivă.

A doua zi, este 1 Aprilie. Fetele

Nu trebuie să mai aveți Sbârcituri

E foarte ușor de a împiedeca formarea sbârciturilor, dacă luați la timp măsurile necesare.

Curățați dimineață și seara obrazul Dvs., cu un tampon de vată îmbibat cu LAIT INNOXA.

Pielea Dvs., iritată din cauza vântului, a prafului, va fi mai întâi calmată și apoi curățată până în fundul porilor, va putea dar să respire în libertate, condiție esențială pentru a asigura sănătatea epidermei.

Veți fi uluiți de a constata progresele de îmbunătățire a tenului Dvs., după un tratament de câteva zile, care este în același timp foarte simplu și economic. Cu ajutorul pudrei tenului Dvs. va căpăta strălucirea pielii unui copil. Pielea Dvs., devenind sănătoasă nu va mai avea sbârcituri și nu veți mai cunoaște groaza de a îmbătrâni.

LAIT INNOXA

supune pielea unui regim iactat

— Depozit la toate Farmaciile, Drogheriile și Parfumeriile —

Greva femeilor

Profesoara, cu figura foarte gravă, se adresa elevelor ei:

— Acum când vă aflați în ultimul an de școală, înainte de a face un pas care vă poate fi hotărâtor în viață, v'ați gândit, domnișoarelor, în ce direcție aveți aptitudini?

Dumneata Domnișoară Măndrescu, care ai atât talent la matematici, desigur că te înscrii la Politehnică?

— Mă iertați, Doamnă, dar nu intenționez să urmez mai departe cu studiul.

— Păcat, draga mea! Dar imi dai voie să te întreb de ce?

Duduia răspuns înroșindu-se ca o cireasă și plecându-și ochii în pământ:

— Mă mărit, Doamnă!

— Ei, atunci se schimbă chestiunea! Felicitările mele, domnișoară!!

Convorbirea continuă, profesoara având de astădată ca parteneră pe eleva Dăianu:

— Dar dumneata, domnișoară Dăianu, ce proiecte de viitor ți-ai făurit? Persiști în ideea de a te înscrie în farmacie?

— Nu, Doamnă, și eu am renunțat!

— Dar dumneata din ce motiv o faci?

De astădată, eleva fiind pregătită pentru această întrebare, răspunsă cu curaj:

— O imit pe Marieta Măndrescu!

— Ei, dar știți că mă bucură cele ce aud, fetelor!

Dar dintre dvs., domnișoarelor, se adresa profesoara celorlalte eleve, care intenționează să urmeze la universitate?

Toate fetele rămase mute și nici una nu susținu privirea profesoarei de pe catedră.

— Dar bine, ce aveți draghe mele, voi elevele mele cele mai merituose, nu mai vreți să studiați? Nu pot pricepe de loc pricina acestei brusce atitudini, care mă uimește mult. Oare să fi slăbit curajul femeilor? Nu mai găsiți necesar să luptați alături de bărbați, ba chiar să încercați să-i și întreceti, devenind astfel independente?

Prima interpellată, eleva Măndrescu, se ridică din bancă și răspunsă bătrânei profesoare:

— Doamnă, toate planurile, toate dorințele noastre de a învăța mai departe, aveau același scop. Doriām ca prin studiu să ajungem la fericire. Astăzi am găsit un mijloc mai ușor și mai sigur pentru a ajunge la același rezultat, căci când ne-am putut convinge ce deliciu devine o căsnicie când te-ai mobilat la casa Lobel et Lindeman, calea Victoriei, 45, am renunțat la studii și la tot, pentru a deveni perfecte soții și mame cât mai de timpuriu!

Fac versuri, domnule...!

ne spune domnișoara Leila Mirică, „Miss Dobrogea”
hors concurs.

O curte cu răzoare care renasc, în bătaia razelor soarelui de primăvară. Iarba a răsarit de mult și trandafirii, desbrăcați de învelișul iernatic, și-au scos la iveală mugurii. În fundul grădiniței, un stol de vrăbii guralive, se ceartă pe căteva firimituri de pâine, risipite printre firele de nisip, spălate de ultima ploaie.

Pe un scaun de trestie, se răsfăță în plinătatea razelor, o fată tânără, brună și suplă. Cartea i-a căzut pe genunchi și privirea-i e dusă departe, spre zări infinite, acolo unde pot pătrunde numai firi suprasensibile și poetice.

Am trezit-o dintr-o visare dulce și o femeie nu găsește scuze pentru aceasta, chiar dacă intervenția este făcută pentru un scop atât de dezințersat, ca solicitarea unui interviu.

Frumoasa Leila vrea să pară supărată. Dar în loc de scânteii, ochii ei de levantină, emană niște reflexe atât de dulci și de strălucitoare, încât nu-i ierți numai supărarea, — ne cunoaștem doar de mult, — dar cred că dacă ar fi îmbrățișat cariera de avocată, succesul ei ar fi fost sigur, mai cu seamă la curtea cu juri.

— „Ce vrei să-ți spun? Am doar atât de puține lucruri de povestit! Am trăit multă vreme pe malul Dunării, în Tulcea, unde orientalis-

mul se mai manifestă și astăzi, în toate formele lui.

Amintiri? Cred că nu poate exista amintire mai frumoasă, decât plimbările în caic, pe Dunăre, sub clarul de lună, în acompaniamentul îndepărtat al cântecelor lipovenilor de pe mal, sau dela pescuit.”

— „Altceva?”

— „Sunt foarte econoamă la vorbă, exact contrariul celor ce se pun în sarcina sexului din care fac parte. Prefer să visez și să-mi păstrez reflexiile, căci este atât de bine să fi singură deținătoare a sentimentelor, visurilor și aspirațiilor tale! În cazul cel mai grav, mi le transpun în versuri, căci fac versuri, domnule!”

Era Duminică și devreme. Era cald și frumos. Și mi-au trebuit totuși insistențe uriașe, pentru ca frumoasa mea interlocutoare, să-mi citească o serie de versuri, originale ca idee, clare, fără nici o greșală și rostite cu voce cristalină, ca șoapta unui izvor, sau a unui pârâiaș.

— „Anul trecut, am concurat aproape fără voce. M'am dus de curiozitate la Casa grădinilor, în tovarășia unor rude, pentru a asista la desfășurarea concursului de frumusețe. Vecinii mei din sală, m'au convins să concurez și eu în semifinală și se vede că am plăcut atât

de mult juriului, încât m'a ales „Miss Dobrogea”.

Anul acesta însă, concursul a întrecut cele mai mari așteptări ale mele. În primul rând, cadrul în care s'a desfășurat, a fost măreț. Părerea mea este, că toți organizatorii de demonstrații populare, sau de recepții ale vizitatorilor străini, ar trebui să ia pildă, dela organizația pe care ați dat-o dv.

Se spune că frumusețea e trecătoare. Cu mine cazul a fost probabil contrariu, căci mi-am menținut titlul de „Miss Dobrogea hors concours”.

— „Ce literatură preferi?”

— „Ador pe cea rusă, căci are mult omenesc în ea. Imi plac apoi versurile lui Baudelaire și Verlaine, care reprezintă pentru mine, adevărata poezie franceză”.

— „Ți place muzica?”

— „Cred că este o întrebare de prisos. Dar totuși ți voi preciza, că nu-mi place muzica sgomotoasă și prefer o nocturnă de Chopin, uneori opere întregi de Wagner. În ceea ce privește muzica românească, imi plac romanțele și doinele”.

— „Cu ce-ți petreci timpul liber?”

— „Citesc, scriu și cânt. Mai lăpădar nici nu se poate. Iar dacă pe lângă acestea, se întâmplă să mai am câteva minute, mi le pierd cu Pufi, cățelușul meu pekinez”.

Și mica javră, auzindu-și numele ese de sub scaun mărâind de ne-căz c'a fost deranjată. Un cățeluș mititel, cu o figură ca de preot brahman, îmbătrânit în riturile sale fanatice.

— „Cum te împaci cu moda?”

— „Imi place să mă îmbrac bine, căci cred în vechiul dicton că „hai-na face pe om”.

Atât. Am lăsat-o pe „Miss Dobrogea”, singură cu visele ei, călătorind din nou cu gândul spre zărilor astrale și senine, pe când eu „călătoriam” cu un Ford hodorigit, care mi-a distrus toate iluziile, în ceea ce privește fabricațiunea automobilelor americane,

LIVIU MIRON

MARELE NOSTRU CONCURS

40.000 Lei premiu

Dorind să încurajăm o industrie cinematografică indigenă, am convenit cu casa «OER»-film din București, care va realiza primul film românesc sonor și vorbitor, în regia d-lui Jean Mihail, ca să dăm noi scenariul acestui film. În consecință, deschidem un concurs printre cititorii noștri, pentru o lucrare cu titlul «RAPSODIA ROMANA».

Acțiunea filmului, trebuie să se petreacă atât la țară, cât și în mediul luxos al Capitalei, să conțină scene dialogate, și efecte sonore.

Concursul rămâne deschis până la 15 Aprilie corent. Lucrările se vor trimite pe adresa redacției noastre, Str. Const. Mille 7 și vor fi însoțite de un plic închis cu numele autorului și un «motto». Același «motto» va fi pe lucrare. Scenariul cel mai bun, va fi premiat cu 40.000 lei.

Un bal în stil românesc

La începutul lunei Martie s'a aranjat la Cluj, de către doamna Letiția Hațiegan, sub patronajul principesei Ileana primul bal în stil românesc, la care s'au dansat aproape exclusiv dansuri naționale.

Balul a avut un deosebit succes moral și material iar beneficiul realizat a fost în folosul căminului de fete „Domnița Ileana” secția industriei din Cluj. Aplaudăm din toată inima asemenea manifestatii cari au menirea să mențină vie dragostea de dătinile strămoșești.

Doamna Letiția Hațiegan

0 aventură la Veneția

(Urmare din pag. IV-a)

Lordul ridică din umeri.

— „Ar fi mai bine, domnul meu, să vă gândiți mai puțin și să credeți mai mult. Unii oameni, strâng insecte, alții colecționează mărci, iar alții, sunt detectivi amatori. Aveți ceva contra?”

— „Nimic, mylord, mă bucură”.

— „Atunci nu mai pierdeți vremea zadarnic. Căutați să intrați într'un mod oarecare, în posesiunea poșetei și v'ați executat misiunea în mod strălucit”.

Mr. Crébillon, urmă de foarte puțină plăcere, sfatul lordului Lister. Cu toate acestea porni, — nepăsător în aparență, — spre loja pe care o rezervase baronetul Mac Lean, pentru sine și pentru Lady Pegworth. Trecând pe lângă scaunul, de al cărui spătar atârna poșeta, făcu intenționat o mișcare greșită cu mâna. Geanta căzu jos, dar în același moment, detectivul o ridică, o predă cu o scuză, frumoasei englezoaice și printr'un ocol, reveni la locul de unde plecase.

Peste câteva minute, se afla la esire, unde găsi pe lord Lister.

— „Ei bine?” întrebă acesta. Detectivul făcu un gest afirmativ.

— „Ați avut dreptate, mylord. Bijuteria se afla în poșetă, pe care am tăiat-o la fund, astfel că am scos perlele, fără să se observe”.

Lister surâse:

— „Mă bucură, că v'am putut ajuta. Dar acum grăbiți-vă, să anunțați lordului Wimbledon, regăsirea colierului.”

O strângere de mână rapidă și Lister dispăru în vestibul. Un servitor îi dădu jobenul și mantila. Apoi coborî încet scările de marmură, ale palatului, făcu semn lui Torrino, se urcă în gondolă, care porni cu cea mai mare înălțime, spre hotelul „Cesare Borgia”, unde cuferele sale erau pregătite și peste o jumătate oră, pornia cu expresul spre Neapole.

În același moment însă, Crébillon avusese aproape un atac de apoplexie. Căci voind să remită lordului și soției sale, colierul regăsit constată că acesta dispăruse pentru a doua oară, de data aceasta însă, din buzunarul său dela piept.

Crébillon, — care părea obosit și nedormit, — se anunță peste două zile, la lordul Wimbledon, în „hotel Metropole” din Lido. Se temea, că-l va găsi pe lord, într'o dispoziție cât se poate de nervoasă. Nu mică-i fu mirarea, când îl găsi cu o figură veselă, fumând dintr'o pipă de spumă de mare. Ședea la fereastra deschisă a balconului, având pe o măsuță alăturată, nelipsitu-i pahar de whisky cu sifon. Privia mulțumit plaja pustie, care se întindea la picioarele sale.

— „Înălțimea voastră, mă va ierta, că vă deranjez din nou”, începu detectivul, sovăind, „dar numele meu de polițist, a avut mult de suferit, de pe urma acestei afaceri, așa că am trebuit să depun toate eforturile, pentru a regăsi urmele punșurilor.”

Am pus pe goană toată poliția europeană și am primit câteva informațiuni demne de relevat. Amănuntele pe care mi le-a furnizat așa numitul lord Lister, în privința falsei Lady Pegworth erau exacte. Doamna era cunoscuta Nancy Field, înregistrată în cazierul tuturor polițiilor europene. Ca și Lord Lister, care natural că nu e lord, ci un simplu burghez, cu numele de Gerald Haldane, — sunt actualmente, cei

mai periculoși hoți de hoteluri și escamoteuri la diferite serbări. Înainte cu câțiva ani, lucrau împreună, dar din cauză că fiecare se credea nedreptățit s'au despărțit, devenind de-atunci, cei mai înverșunați dușmani.

Oriunde ar fi ceva de jefuit, și-și bănuiesc unul altuia prezența, sunt de găsit ambii și cum ziarele anunțaseră participarea dv., și a onoratei doamne, la serbare, era și natural, ca Field și Haldane, să fie la posturile lor, în „palazzo Vendrassi”.

Lord Wimbledon, își scutură pipa.

— „Bijuteria familiei mele, stărnește atâta senzație?”

— „Desigur, mylord. Furtul colierului, a fost o operă de artă, dar mi se spune că și în afară de aceasta mica Nancy, a „lucrat” bine. Astfel, i-a luat baronului von Kuesbeck portofelul, un ceas de aur, montat cu pietre scumpe și un creion de platină, de mare valoare; baronetului Mac Lean, i-a luat patru inele prețioase, de pe degete iar celorlalți parteneri de dans, le-a lăsat cele mai plăcute amintiri, șterpelindu-le toate valorile, pe care le aveau asupra lor. Prin urmare, n'a prea resimțit pierderea colierului.”

A plecat cu expresul de Viena, la orele 6 dimineața. În urma reclamației păgubașilor, este urmărită de poliția austriacă.

Lord Lister, sau mai bine zis, Gerald Haldane, trebuie să fi părăsit serbarea, imediat după nenorocita convorbire, pe care am avut-o cu el și nu i-am putut regăsi urma.”

Lordul Wimbledon se ridică:

— „Vă mulțumesc, domnule Crébillon, pentru zelul pe care l-ați depus, dar cred că vă amintiți că în chiar seara serbării, v'am rugat să nu dați nici o importanță aces-

tei afaceri, astfel că toate cercetările, le-ați făcut din proprie inițiativă. Secretarul meu, vă va da totuș un cek, care va acoperi toate cheltuielile, precum și o mică atențiune, pentru zelul depus.

Pentruca să fiți însă complet liniștit, vă voi arăta ceva, care vă va interesa.

Lordul se apropie de un birou scoase dintr'o cutie o casetă, apăsă un buton și capacul sări.

— „Scoateți, vă rog, conținutul”.

Crébillon băgă mâna în casetă și scoase... colierul lady-ei Wimbledon.

— „Înălțimea Voastră”...

Bietul polițist, nu putu spune mai mult. Lord Wimbledon, surâse însă mulțumit.

— „Vă mirați? Cu toate acestea nu e vorba de nici o vrăjitorie, ci de prevederea bătrânului maharajah din Gwalior, care i-a dăruit străbunicului meu, lord Ashley, colierul de diamante.

Pe lângă original, i-a mai dat și douăsprezece imitații, cu sfatul, ca perlele să le poarte soția sa în casă, iar în societate, să poarte fără să-și dea seama, o imitație. Căci altfel, bijuteria este expusă furtului.

— „De data aceasta, a fost tot o imitație?”

— „Desigur! Colierul veritabil, se odihnește dela nunta noastră, în safe-ul meu dela London Bank. Iar lui Haldane, îi donez cu toată mulțumirea, a șaptea imitație. Acum, luați dv. a opta și prezentați-o soției mele, ca originalul regăsit.

Alaltăeri, a fost 1 Aprilie. Iată prin urmare, o serie întreagă de păcăliți, fără voce. Prima, Nancy Field, apoi d-ta, în urmă Haldane și în fine soția mea.

Dar trebuie să recunoaștem, că acest Lord Lister, este un om și jumătate. Nu sunteți de aceeași părere, monsieur Crébillon?”

„KOLYNOS” este sportiv, uncețime ru aplicat pe perlele uscată și aspră, fiind suficient pentru a curăța și albi dinții

Kolino disolvă peliculele, înlătură resturile alimentare și d'struge germeii vătămătorii ai cariei

Incercați KOLYNOS, senzația proaspătă de curățire ce vă lasă în gură, e delicioasă

PASTA DE DINȚI
KOLYNOS

Grand Prix obținut la al treilea congres Odontologic din America Latină, în Iulie 1929

Citiți LECTURA

Portul și fiordul Aandalsnaes (Norvegia)

Ce va fi vizitat de câștigătorii premiilor Monica. Atât voiajul cât și întreținerea și distracțiile sunt absolut gratuite. Plecarea din București la 8 Iulie. Informațiuni detaliate în toate marile magazine de galanterie din țară cum și la Magazinele Solavici, București, „Lipsani 37.

REALITĂȚILE VIETII

Le trebuie să știe o fată înainte de căsătorie?

SUB acest titlu un librar din Stetin a expus în vitrină o serie de volume, iar aceasta reclamă parându-i-se insuficientă, a mai dat și anunțuri în zăurele locale, îndemnând fetele să cumpere interesanta carte. Și într-adevăr, reclama a avut succesul dorit. Tinerele stetineze necăsătorite au invadat librăria în chestie, fiecare ducând cu sine prețiosul volum. Acestea s-au descoperit taine necunoscută. Dar ajungând acasă și răsfolind cartea mare fu decepția fecioarelor. Cartea cu sugestivul titlu era... o carte de bucate.

Indignate, câteva fete dădura în judecată pe iscusitul librar. Insa judecătorul fu de partea acuzatului.

— Cum, domnișoarelor — le apostrofa dansul. Așa dar domniile voastre credeți, că arta gătitului nu e o știință, care se impune unei fete, înainte de căsătorie?

Librarul fu achitat, bine înțeles — dar stetinezeii se amuză de acest proces hazliu.

Capra buclucase

INTRUN sat francez din departamentul Sommei, proprietarul unei ferme venise să se socotească cu arendașul său.

Arendașul îi plăti și avea de primit un rest de-o sută de franci. Se duse în grajdul vitelor, iar proprietarul îl urmă, ținând o bancnotă de o sută de franci, frumos păturită, în mână.

— Poftim banii! îi spuse acesta. Ținându-i bancnota.

Dar în aceeași clipă o capră smulse sularul din mână proprietarului uluit, și o înghiți.

Dintru întâi, arendașul fu tot atât de nedumerit, și o consternare

tăcută domni în grajd. Apoi însă începu o ceartă în lege.

— Imi pare rău, se apăra proprietarul, dar eu ți-am dat banii. — Ce spui? Mi-ai dat banii?!

— Știi c'ai haz! Dar eu n'am primit nimic!

— Așa, n'ai primit nimic?

— Și capra asta a cui e? Nu e capra ta?... Ea a înghițit sularul, așa încât bancnota a devenit proprietatea ta.

— Bine, bine, dar ai să admiți și d-ta, că n'are să mi-o restituie capra.

Așa dar, să faci bine să-mi plătești încă odată. Ai depus banii la locul greșit, asta nu e vina mea.

Dar cei doi nu putură să cadă de acord, așa încât chestia va fi tradusă în fața justiției. Pentru a face însă dreptate reclamantilor ar trebui ca judecătorul să aibă înțelegerea regelui Solomon.

Patul lui Napoleon

UN călător, care a vizitat recent insula Sf. Elena, exilul marelui corsican, a constatat că locuința lui Napoleon se află într-o stare nedemnă de trecutul acestei mari figuri istorice. Franța întretine în această insulă un muzeu Longwood (o fostă lăzdrărie unde suveranul exilat găsisse adăpost). A angajat chiar un gardian special, pentru paza obiectelor istorice. Dar acesta are o idee ingenioasă: Se instalează pur și simplu în casa, pe care avea să pazească. Dormea în patul lui Napoleon și lua baia în cada lui, etc. Chestiunea economică era astfel rezolvită pentru dansul. Insa guvernul francez nu voi să accepte soluția. Gardianul a trebuit să-și piardă stăruința și să se mulțumească cu un simplu pat de lemn, fără trecut istoric, în care poate ar dormi perfect de bine cu o conștiință împăcată.

E amuzantă motivarea paznicului, pentru ce își îngăduise o asemenea impietate: Împăratul Napoleon îi apăruse în vis, ordonându-i: Culcă-te în patul meu, așa îți poruncesc eu, împăratul!

Iar de frică, paznicul se supuse...

Clubul sforailorilor

IN PATUL lui Napoleon sau pe un divan obișnuit, fără reminiscențe istorice, oricum ar fi, sunt oameni cari se bucură de un somn de piatră. La Lagny lângă Meaux (Franța) s'a format chiar un club al sforailorilor. El există de câteva luni și nu primește decât membri, cari pot dovedi, printr-un certificat al soțiilor respective, cum că domniile lor obișnuiesc să întreprindă liniștea nopții, cu sunetele melodioase ale sforăitului.

Scopul clubului nu prea e definit — dar e nevoie, oare, de un asemenea scop?

Oamenii sunt ca oile: nu se simt bine decât în turmă. Există atâtea cluburi și cercuri, încât clubul sforăitorilor din Lagny nu ne surprinde. E cel puțin inofensiv...

Un rechin salvează o casnică

UN SAVANT rus, care se află actualmente la Haiti povestește o întâmplare ce iese din comun. Se afla pe un vapor, pe care călătoriau mulți indigeni.

O frumoasă doamnă din Haiti se certa neconținut cu sotul ei și refuza să-l întovărășiască pe o insulă din apropiere. Discuția lua forme tot mai grave, iar în cele din urmă doamna exclamă: Nu mai crez că știu nimic de tine, și cu aceste cuvinte se aruncă în apă, pentru a ajunge înnot la insula ei natală.

Dar abia sărise în mare, și apa se coloră roșu. Indigenii îngroziți strigară: Mau! Mau! (Rechin).

Tânăra femeie strigă după ajutor. Sotul, care privea destul de nepăsător scena, atât timp cât nu se bănuia prezența rechinului, se aruncă acum la rândul său în apă, înarmat cu o lance. Isbuti să-și salveze soția — mâna stângă însă a rămas jărmătată de dinții rechinului. A fost dusă la spital, de unde ieși după două săptămâni, cu mâna

stângă amputată. Dar această întâmplare a făcut pe haitiană să-și iubească bărbatul mai presus de orice. Ea declară acum, că nu-l va părăsi niciodată și-l va urma oriunde dorește el.

Așa dar rechinul a salvat o casnică...

Nasul frumoasei Caterina

LA Port Pirie, în Australia de Sud, unde s'au colonizat numeroși greci, a izbucnit o ceartă violentă între Greci și Australieni, din pricina — cherechez la femme! — unei frumoase elene sau mai bine zis al nasului ei. Dacă de aci nu se va naște un alt război troian, chestiunea pasionată totuși îndeașuns toate cercurile greco-australiene.

D. Argyropoulos din Port Pirie se îndrăgostise de frumoasa Caterina Tuigara din Grecia. Ii dăduse și bani pentru călătorie, căci avea de gând să se însoare cu ea, în Australia. Dar felul de purtare ale logodnicului nu era pe placul Caterinei și după câteva luni îl anunță, cum că consideră logodna desfăcută. Intre timp grecoica putuse constata că frumusețea ei plăcea și Australienilor. Dar când fu să se căsătorească cu unul dintrînșii, fostul ei logodnic se răzbună, tăindu-i nasul.

Îl așteaptă desigur o pedeapsă aspră, din partea judecătorilor australieni, dar prietenii săi greci se declară solidari cu el, și au făcut o colecție, pentru a-i da pe cel mai bun avocat. Grecii consideră purtarea fetei ca o trădare față de întreaga națiune. Pe de altă parte toți Australienii se unesc în compătimirea lor pentru sărmana eroină și au făcut și dănsii o listă de subscripție pentru a-i asigura tratamentul celui mai bun specialist din țară și refacerea nasului mutilat.

Și iată două națiuni, care până acum trăiau în deplină armonie, învrăjbite din pricina unei femei, cure pare-se nu era de nasul nici uneia.

D.Gr.

Pétrole Hahn

contra căderii părului, contra mătreaței și a tuturor afecțiunilor părului.

Prescris de către corpul medical.

De vânzare la toate farmaciile, droguerile, parfumeriile, saloanele de coafură, etc. . .

A DOUA LOTERIE A SINISTRAȚILOR

SE aduce la cunoștința generală că A DOUA TRAGERE a acestui loterii A INCEPUT la 1 Martie 1930, în sala Primăriei din Str. Sf. Vineri, când s'a efectuat operațiunile preliminare de verificare, rulare, capsare și punere în urnă a câștigurilor, de către Comisiunea oficială a loterilor.

Sedintele de tragere, suspendate câteva zile din cauza alegerilor comunale ce se fac în același local, vor CONTINUA LA 15 cor., urmând regulat până la terminare.

După terminarea tragerii, rezultatele vor fi publicate în ziare și liste oficiale.

Vânzarea biletelor continuă, însă NUMAI pentru ultima tragere din 12 Mai a. c., în planul căreia intră cele două mari câștiguri de 500.000, lei și 1.000.000,— lei.

GRĂBIȚI GUMPĂRAREA BILETELOR
Costul unui bilet întreg lei 50.—; Costul a 1/2 bilet lei 25.—.

Intâmplările Săptămânii

SOSIT primăvara!

Pretutindeni copacii au înmugurit, iar iarba și-a scos firele verzi și proaspete, din pământul umezit, de ultimele ploi.

A fost o iarnă ușoară. Foarte grea însă, pentru sportul românesc, în general, deoarece în stațiunile noastre de munte, a căzut tocmai atâta zăpadă, ca să dea o spoială hibernală munților.

Desigur că în asemenea condițiuni, organizațiile pentru sportul de iarnă, au dat cel mai formidabil fiasco, neputându-se ținea nici campionatele militare de sky, bob, săniuțe, etc.

Iată dar, pentru ce salutăm cu deosebită bucurie, renașterea primăverii, care-a dat posibilitatea unei asociații entuziaste din Capitală, să organizeze, în fiecare Duminică, curse de regate, pe lacul din Parcul Carol (Expoziție). Un comitet special, compus din cei mai distinși ofițeri de marină, conduce aceste exhibiții sportive și desigur că primele două curse, au avut un succes strălucit.

A fost vorba la început, ca aceste curse să fie organizate pe lacul Snagov sau Cișmigiu, dar s'a renunțat la aceste proiecte, în primul rând pentru că spre Snagov nu există o cale de comunicație rapidă și la îndemâna oricui, iar lacul Cișmigiu, prezintă prea multe cotituri, prin urmare

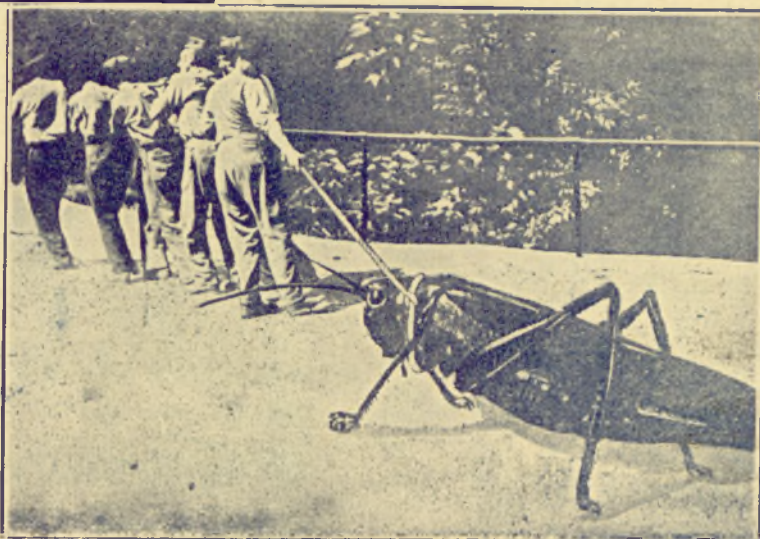

John D. Rockefeller, înduioșat de suferințele piticului dela Moși, s'a sesizat de reportagiul nostru și nepregetând nicio clipă, s'a imbarcat pe bordul marelui transatlantic „France”, cu care a venit în Europa, și după ce și-a vizitat fundația dela Paris, a sosit la București, unde a luat contact cu revista noastră și prin ea cu Dobrogeanu, piticul dela Moși.

Tribunalul Ilfov și legațiunea americană din România, au înregistrat actul de adopțiune a piticului Dobrogeanu, de către Nestorul miliardarilor americani și minusculul nostru concetățean, va pleca în curând în Statele-Unite.

Si pentru că veni vorba de America, fara tuturor posibilităților și minunilor, trebuie să menționăm că nu numai extravaganțele individuale sau colective, se afirmă, pe binecuvântatul pământ, al lui Lincoln și Washington, ci se amestecă natura câte-odată.

Dovadă, următorul fapt: odată cu imprimăvărarea, s'a petrecut un fapt curios, la poalele Munților Stâncoși. O lăcustă uriașă, — făcând parte dintr'o specie dispărută de mii de ani, — s'a trezit din somnu-i milenar, băgând groaza în populația regiunii. Desigur că autoritățile competente, au fost sesizate, iar muzeele zoologice din întreaga lume, și-au trimis reprezentanții, pentru studiul acestui exemplar rar.

Uriașa insectă, a cauzat pagube enorme în regiune, și mușcătura ei este veninoasă. După o muncă titanică, s'a isbit totuș, capturarea ei, aruncându-se un lasso repetat, pe după gât și numai astfel, — trasă de zece oameni destul de puternici, — a putut fi închisă într'o cușcă de oțel și transportată la muzeul de științe naturale din Chicago, unde se va încerca o modalitate de reproducție, la începutul lunii Aprilie.

ULTIMILE ploi, care-au căzut din abundență, în toată țara, au dat mai zilele trecute, un aspect foarte ciudat Capitalei. Enormă cantitate de apă căzută, a provocat inundații în numeroase

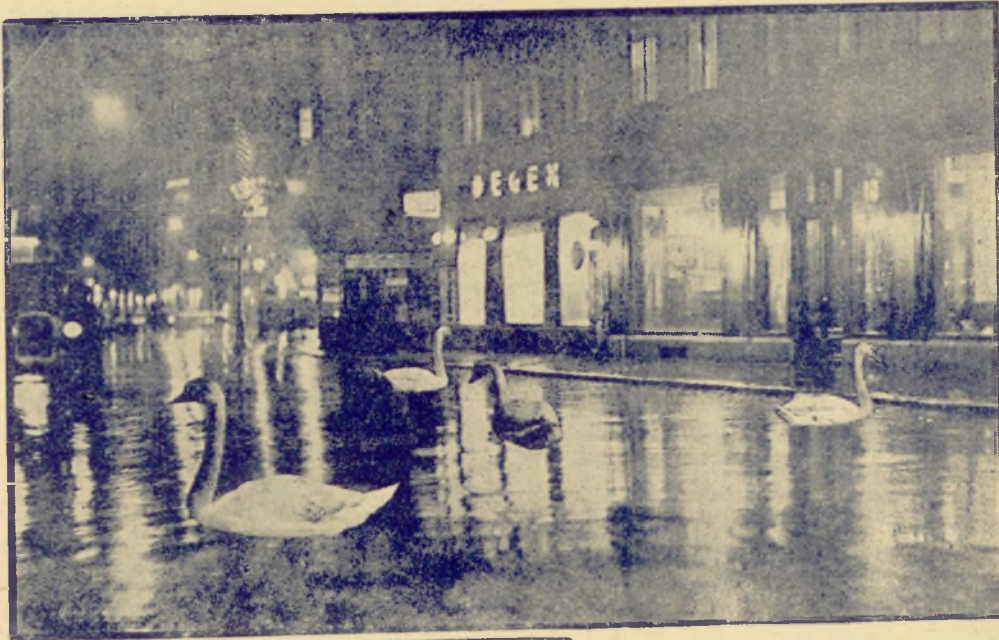
o suprafață prea accidentată, pentru aceste exhibiții navale. Fotograful nostru, a prins Duminica trecută, un moment impresionant din cursă, pe care-l înfățișăm cititorilor noștri.

POT cititorii noștri, au putut vedea marile opere de bine, pe care le-am întreprins, dela apariția revistei noastre. Printre multe altele, ne-am ocupat de îndulcirea vieții piticului dela Moși, domnul Ion Dobrogeanu, care pe lângă ajutoarele primite, a devenit de-odată celebru.

Soarta sa a înduioșat multă lume și „Realitatea Ilustrată”, fiind foarte mult citită și în Statele Unite ale Americii, — după cum am arătat în numărul nostru de acum două săptămâni, — minerele bogătaș yankee, d.

partiere, acoperind o însemnată porțiune, din Calea Victoriei.

Nota umoristică însă, au dat-o lebedele din Cișmigiu, încă părăsindu-și cuiburile, înaripatele reprezentante ale familiei palmipedelor, au eșit la plimbare înnot, pe Calea Victoriei și pe bulevarde și a fost nevoie de intervenția pompierilor și a unor olteni specialiști, ca să libereze „perla Capitalei”, de năvala inoportunelor vizitatoare, care n'au părăsit teatrul luplei până noaptea târziu.

CAPITALA... Multe întâmplări hazlii, se petrec în ea, fapte care trec neobservate, de marele public. Care dintre cititorii noștri, nu-și mai amintește de furibunde campanii electorale, ale partidului național țărănist, acum câțiva ani, când era în opoziție?

Nici un mijloc nu era cruțat, pentru a acapara voturile cetățenilor, de orice categorie, pentru alegerile generale.

Ni se povestește acum, — și faptul este dovedit și printr'un document fotografic, — că d. Virgil Madgearu, actualul ministru de finanțe, pe vremea când nu semna încă tratate la Roma, încăleca, pur și simplu, pe bicicletă îmbrăcat în sumbra uniformă a coșarilor, spre a impresiona și această categorie de alegători, pentru a le ținea faimoasele d-sale discursuri și pentru a-i hotări să-și dea votul, „partidului-speranță”.

STORIA se repetă însă: în recente alegeri comunale, atât partidul guvernamental, cât și cel liberal, au uzat de cel mai dinamic limbaj, în redactarea manifestelor electorale, precum și în propaganda verbală.

„Tatăl nostru”, — cum îi place d-lui Dem. Dobrescu, primarul Capitalei să se intituleze, — urmând pilda marelui său coleg de luptă dela Visterie, — s'a deghizat în tăetor de lemne și a vizitat incognito, corporația acestor nobili muncitori, mănuitori moderni, ai vecilor noastre arme de luptă.

A fost însă recunoscut, în timp ce-și ținea discursul. Promitea multe și acel care promite multe, trebuie să fie cel puțin ministru sau primar. Odată identificat, simpaticul șef al municipiului, a fost fotografiat în originala-i deghizare și ovaționat la eșire.

DOBRESCU, este însă un adevărat „părinte” al Capitalei. Și dovada o vom face imediat.

Se știe că Banca Națională, a dispus schimbarea bancnotelor de 20 și 5 lei, cu monede de aur, și că populația, alarmată de acest schimb inopinat, ia zilnic cu asalt, localul institutului nostru de emisiune și dependențele sale, ceea ce dă centrului, în care se află instalat, un aspect de războiu civil, sau manifestație permanentă.

Ne văd străinii și-i rușine!!

Și atunci a intrat în arenă primarul, care a cerut și obținut, ca și primăriile de sectoare, să facă acest schimb, în birouri speciale, cu funcționari și mai speciali.

Iar pentru a constata efectul intervenției d-sale, — care a decongestionat str. Lipscani, — d. primar, îmbrăcat în hainele unui lucrător, s'a amestecat în rândurile celor cari își schimbau banii. Dar ochiul presei, — reporterul fotografic, l-a zărit în mulțime și l-a prins pe o placă.

Iată dar, un adevărat „părinte al Municipiului”.

NORIM

CITIȚI

ALMANACHUL

„REALITATEA ILUSTRATĂ”

Prețul unui exemplar 60 lei

IN LUMEA CELOR RĂTĂCIȚI

(Urmare și sfârșit)

— De când sunteți aci intern?
— „De un an”.
— „Nu vi s'a întâmplat în răstimpul acesta ca acțiunile pacienților puși sub supravegherea dvs. să vă fi făcut să părăsiți calmul medicului și să reacționați ca un simplu muritor? Vreau să înțeleg prin aceasta, dacă nu ați avut cumva momente de emoție puternică, de teamă”

— „Nu-mi amintesc de așa ceva. Totuși, câteva zile după intrarea mea în acest spital, am avut un moment de emoție puternică. O reîntâlnire neașteptată”.

— „N'ați dori să ne o povestiți?”

— „Ba da. În orașul P. locuia generalul C. care avea un băiat ceva mai în vârstă decât mine. Era cel mai elegant și cel mai căutat cavaler al orașului. Făcuse carieră militară, și în scurt timp ajunsese căpitan. La un moment dat îl pierdusem din vedere. Studiile m'au depărtat din oraș. Sosind aici la ospiciu, întâlnesc într-o zi în curte un pacient, îmbrăcat ciudat, care comanda și ținea discursuri unei companii imaginare. M'am apropiat de el și spre marea mea uimire și emoție, am recunoscut în figura descompusă a pacientului, pe fosta mea cunoștiință. Am încercat să-i amintesc cine sunt. Mi-a fost imposibil. În ziua aceea n'am mai putut să vizitez pacienții. Eram complet distrus”.

— „Dar nu vi se întâmplă ca pacienții dvs. să se înțeleagă între ei și să provoace desordini?”

— „De obicei, nu. Dar uneori epilepticii au obiceiul să ia înțelegeri între ei și să facă scandal, spre a li se da mai multă carne (aliment interzis lor) sau sugestionându-se unul pe altul, să ne ceară ineptii. Li liniștim cu multă greutate”.

— „Dar pacienții dvs. duc o viață monotonă de spital aci?”

— „Ba nu, au cinematografe, paterfon și în timpul verii, mai toți își petrec ziua în curtea ospiciului, plimbându-se sau ocupându-se cu grădinărie și altele”.

— „Cinematograf?”

— „Da. Evident însă că specta-

coalele nu au nimica comun cu ceea ce știți dvs. că este spectacolul de cinematografe. În tot timpul filmului e o vorbărie neîntreruptă, presărată cu obiecțiunile cele mai neașteptate. Uneori comentând diversele scene, se iscă neînțelegeri, care degenerază de obicei în manifestări violente, între nebuni. Alte ori semuesc pe cei de pe ecran și crezând că trăesc realmente îi strigă jos în sală, făcând uneori și scandal, dacă filmul continuă și fatal artiștii de pe ecran, nu se supun. Cei mai interesați însă, în timpul spectacolelor, sunt fără îndoială erotomanii. Comentariile cele mai pornografice, care ne inspiră pe noi cei care-i supraveghim sunt adreseate figurilor de pe scenă. La muzica paterfonului însă, sunt mai înțelegători. Aveni aci pacienți cari știu să cânte bine. Făcusem chiar o orchestră. Dar, dacă se întâmplă, și se întâmplă cam des ca unul din ei să greșească, se isca în mijlocul cântecului o păruială și o debandadă de abia puteam să-i liniștim”.

— „Dar de grădinărie cum se ocupau?”

— „Să nu vă închipuiți că-i grădinăria pe care o cunoașteți dvs. La noi în ospiciu e o altă lume și fiecare cuvânt capătă o altă accepțiune. Ați văzut-o singuri. Dacă încercăm să aranjăm o grădină, în două zile găsim florile în aparafamente, îngropate între perne, iar în grădină plantați bolovani, bucațele de tinichea, butuci și tot ceea ce le vine în cale. Dar flori nu le dă în cap să planteze”.

— „Pornim să vizităm secțiunea bărbatilor. De cum pătrundem în primul salon, un om ca de vreo 30 ani se apropie grăbit de noi și cu voce amenințătoare se spune:

— „Vă interzic să mai vorbiți pe socoteala mea. Ordon să mi se dea gradul de locotenent, care mi se cuvine. Degeaba mă persecută domnul doctor”.

— „Imi pare rău Voineo,” intervine doctorul. „Tochmai tu să spui așa ceva, când știi că eu ți-am acordat gradul de locotenent”.

— „A, așa mi l-ați dat? Atunci vă mulțumesc. Trăiți domnule doctor.” Și se depărtează mulțumit.

Suntem prezentați domnului intern al secțiunii, Eugen Mitrofan, care se oferă cu multă gentilețe să ne prezinte pacienților mai interesați. În momentul când ne pregăteam să plecăm, mai departe, un urlet înfiorător ne întâmpină. Am rămas locului înfiorați.

— „E un biet pacient cuprins de furii” ne spune domnul Mitrofan. „Doriți să-l vedeți?”

— „Da” răspundem noi cu jumătate gură.

Intrăm într-o cameră albă și curată, după cum sunt toate în acest spital. Trei oameni se căznesc să fie fixați pe pat un bărbat, căruia nu-i poți citi vârsta pe obraz, atâta este de descompus de furie. Urlă, asvârle cu picioarele, caută să apuce de gât pe îngrijitori. O mișcare abilă și cearceaful îi incolăcește pieptul și brațele, și-l fixează pe pat. Legăturile se strâng din ce în ce mai puternic. Urletele se întesc. Lacrimi ne stau în ochi.

— „După cum vedeți cămașa de forță este o poveste. Nu se mai întrebunțează de multă vreme. Când un bolnav este cuprins de furii, i se fac băi fierbinți, care-l moleșesc și în caz că furiile nu cedează, este legat cu cearceaful de pat”.

Un tânăr doctor se apropie de patul pacientului, căruia îi curg din colțul buzelor bale roșite. Îl mângâie, îi vorbește cu binele și reușește cu multă greutate să-l domolească puțin. Suntem atât de sdruncinați de această scenă, încât aproape nu mai știm ce să facem. Ghizii noștri își dau seama de aceasta și ne invită să părăsim camera pacientului. Pătrundem într-un salon comun. Unul din pacienți s'a transformat subit în doctor, comandant sau mai știu eu ce și ordonă celorlalți nebuni, lucruri din cele mai ciudate. Și cei curiosi, e că aceștia se execută întocmai. Acuma le-a ordonat tuturor să se așeze pe bănci și de cum se ridică unul un „șezi jos” energic îl reasează pe locul părăsit. Spectacolul acesta ne mai înseninează puțin.

UN PARTID POLITIC

— „Să nu credeți că ospiciul nostru este ferit de influența politice”, ne spune domnul Mitrofan. „Avem aci chiar un partid politic, cu flecari, cu oameni cu vorbă mari, la fel ca și în viața reală.”

— „Dar cine-i șeful partidului?” întreb eu de acum, puțin mai amuzat.

— „Maestrul Danelescu. Uite, că se apropie de noi”.

Un bărbat tânăr, ca de vreo 25 ani, uscățiv, cu o privire vie și inteligentă ne vine într-o întâmpinare.

— „Uite Danelescule, domnii vor să facă politică și nu știu în ce partid să se înscrie. Ia dă-le tu un sfat!”

— „Păi să se înscrie în partidul meu, domnule doctor!”

— „Cum să se înscrie în partidul tău Danelescule, dacă nu te cunosc și nu le-ai ținut măcar un discurs, așa ca să vadă și ei că poți”.

Șeful partidului nu se lasă tulburat și urcându-se pe o masă, din apropiere, ne debită cel mai autentic discurs politic, copie fidelă a celor obicnuite de oricare alt politician.

„Iubiți cetățeni!”

Cerem canalizare, cerem dreptate, cerem vot liber! Dar mai ales canalizarea care e de o importanță capitală pentru politica noastră. Vrem să canalizăm pe Sf. Gheorghe, pe Sf. Ilie, pe Sf. Dumitru, să canalizăm totul, domnii! Iubiți cetățeni! Crei! că nu mă înșel atunci când vă spun toate acestea”.

— „Mai departe Danelescule!”

— „Gala!” și cu cel mai convins suflă, Danelescu își întrerupe discursul, ca ori și care alt politician.

În timpul discursului ceilalți nebuni îl ascultau cu sfîșenie ca și cum ar fi priceput ceva. Ba unii au schițat chiar și aplauze vagi. (Remarcați cât de lipsită de exagerare e scena). În timp ce șeful vorbea, m'am adresat unui nebun, care se așezase lângă mine:

— „Ce este cu domnul acesta?”

Cereți numai renumita
! :: și delicioasa :: !
Cafea „ELITA”

M. OHANIAN
Str. Carol No. 55
Tel. 38/67

REGINA MĂTĂSURILOR
IMPRIMATE LAVABILE

Îesută din cele mai superioare fire
de mătase existente „AGFA-TRAVIS”

ORIGINAL NUMAI CU INSCRIȚIA

„IVETTE-TRAVIS”

IMPRIMATA PE MARGINEA ȚESĂTUREI ::

Femeile de vor să placă
La bătrâni și tineret
Nici o clipă să nu piardă
Să se'mbrace cu IVETTE

Ce ai zice Eftimiu (autorul
piesei „Marele Duhovnic”).

Marele Duhovnic
Femei de-ar vedea
In rochiile de IVETTE
Nici el n'ar rezista...

— „E! Este un inginer de lucrări!”
 — „Ei și ce vrea?”
 — „Păi știu și eu ce vrea?”
 — „Da' de ce-l ține aicea?”
 — „Păi (cu un ton confidențial) e cam nebun, nu vezi ce face?”
 — „Dar dumneata ești infirmier aci?” întrebai eu.
 — „Eu infirmier?” îmi răspunse el cu un ton furios, „eu sunt general”, și se depărtă de mine. Atunci m'am lămurit.
 Trezind prin dreptul unei camere, auzim dinăuntru o voce plângătoare. Privim înăuntru. Un pacient numai în cămașe, îngenușiat, se închină comutatorului electric.
 — „Ce-i cu acesta, domnule doctor?”
 — „Să intrăm la el, e un mare vrăjitor. E Ivan P.”.
 De cum deschidem ușa, Ivan se repede spre noi:
 — „Să-mi faci bae, domnule, să mă cură, că sunt sfânt”.
 Și într'adevăr, avea nevoe, căci... i se întâmplase o nenorocire, cari ni se întâmplă nouă des, în copilărie.
 Ne vorbește într'aiurea și nu distinge decât unele invocațiuni, care mai de care mai trăsnete.
 — „La fă ceva vrăji, Ivane!”
 — „Iacă domnișorule, vezi lampa din tavan? Uite eu mă rog la butonul ăsta și lampa se aprinde.”
 — Doamne, Dumnezeule, Sfinte, fă să se facă lumină!”
 Și se întoarse cu fața spre lampa. Intre timp am învățat butonul și lampa se aprinse.
 — „Iaca, vezi că s'a aprins?” îmi spuse Ivan triumfând. „Uite acum o s'o fac să se stingă!”
 — Doamne, Dumnezeule, Sfinte, fă să se facă întuneric, Doamne!”
 Am stins lampa.
 — „Iaca acum o să fac să nu se mai aprindă, chiar dacă învățezi butonul. Doamne, Dumnezeule, blestemă Doamne, dacă o fi să se aprindă!”
 Mă făcu că învățez butonul, lampa nu se aprinse.
 — „Bravo Ivane!” interveni domnul intern Mitrofan. „Acuma o să-ți se facă baie! Dar să fii de treabă”.
 Părăsim sanctuarul lui Ivan cu oarecare satisfacție.
 Un pacient trece într-o poză majestuoasă pe lângă noi.
 — „Imi dați voie să vă prezint pe prințul Mihai?”
 Prințul Mihai ne întinde binevoitor mâna.

— „Dar cum se face că dumneata ești prințul Mihai, că eu cunosc pe un altul?”
 Mă privește puțin supărat, apoi îmi spune:
 — „Prințul Mihai sunt eu, Mihai de Hohenzollern din Regele Ferdinand și Regina Maria și celalt e Prințul Mihai, dar eu sunt cel adevărat, am fost și la Paris și la Galați și la Pitești”.
 — „Dar ce zi avem astăzi, Mihai?”
 — „Astăzi ? Păi o zi nearanjată încă”.
 — „Cum nearanjată, nu știi cum se cheamă?”
 — „Nu”.
 — „Dar pe dumnealui îl cunoști?” și-l arăta pe domnul intern Mitrofan, pe care pacientul îl vede zilnic.
 — „Păi nu știu cine e”.
 — „Lipsă complectă de memorie” îmi spune domnul intern și aceasta din cauza alcoolismului, care face ravagii. La noi în spital un mare procent din pacienți provin din alcoolici, sau lueticici. Sunt cele două plăgi care ne bântuie cu furie țara”.
 Mergem la etajul întâiu, într'un salon mare, luminos, în care nu se află decât un singur pacient, care-și dă în cărți.
 — „E căpitanul Z.” ne spune ghidul nostru. „Stați puțin de vorbă cu dânsul”.
 — „Imi dați voie să mă prezint, domnule căpitan. Viu din partea revistei „Realitatea Ilustrată” și aș vrea să stau de vorbă cu dv.”
 — „Dv. sunteți dela ziar? Atuncea o să vă spun un lucru pe care vă rog să-l publicați. Pe mine mă persecută Rasputin, domnule. Știți cine-i Rasputin? Popa Cârnă! Vine noaptea la mine în pod și face chefuri și tropăie ca să nu pot dormi. Și atentează la viața mea”.
 — „Dar de ce nu stai la masă cu ceilalți, domnule căpitan?”
 — „Păi cum să stau cu ei, că-s nebuni. Sunt paranoici, epileptici, mai ales epilepticii ăia au necaz pe mine și vor să mă sugrume, zice că le-am luat dreptul”.
 În acest moment intră în salon un pacient cu cap de apostol, puțin încrunțat, dar în general un astfel de aspect încât cu greu bănuiești că e nebun.
 — „Il vedeți?” îmi spuse căpitanul, „e un biet nebun, care se crede chemat să reformeze lumea și zice că e al doilea Mesia. E, un pa-

ranoic, care se află într'un permanent extaz mistic”.
 Noul Mesia ne privește puțin încrunțat, apoi ne spune:
 — „Voi știți cine sunt eu?”
 — „Nu”.
 — „Eu sunt Crotara, sub numele cel nou de Mesia”.
 Colegul Berman a prins inimă și începe să discute cu el:
 — „Ia spune-ne și nouă ceva din învățătura dumitale”.
 — „Pe mine mă persecută palatul, domnule. De aia nu pot eu să-mi răspundesc învățăturile. Le-am tipărit eu și le-am împărțit dar le-au confiscat. Eu înțeleg să mi se facă o critică pozitivă, dar nu să mă critice fiindcă nu sunt în stare să mă priceapă. Că de aia trimit ei unde hertziene să mă persecute. Numai eu sunt noul Mesia”.
 — „Și simți totdeauna undele hertziene?”
 — „Nu, nu le simt toată vremea”.
 Colegul Berman începe să-i facă teoria paraziților, și discută cu aprimdere reușind să-l convingă, fapt care-l bucură atât de mult pe bietul pacient, încât îl bate prietenos pe umăr.
 Un personaj într-o atitudine mândră, cu barbison și mustați à la Napoleon III, intră înăuntru și se plimbă cu pași mari, majestuoși, de-a lungul salonului. E „împăratul Cezar!”
 — „Majestate!”
 Împăratul răspunde printr'un „Hm” spus cu un ton atât de furios, încât socot prudent să mă depărtez cât mai repede.
 Ghizii mei zâmbesc:
 — „Nu vorbește cu nimeni. Și dacă-i vorbești face o figură atât de înfiorătoare...”

Mai stăm de vorbă cu Mitropolitul Mizilului, care făgăduiește fiecăruia câte zece pogăne și trei ocale de aur, ne întâlnim cu Domnitorul Niculescu Florea Floru Flor, al doilea domn Cuza, care susține că a clădit întregul ospiciu, cu o cheltuială de șapte miliarde și părăsim pavilioanele cu bolnavi, spre a vizita muzeul ospiciului.
 — „Majestate!”
 Împăratul răspunde printr'un „Hm” spus cu un ton atât de furios, încât socot prudent să mă depărtez cât mai repede.
 Ghizii mei zâmbesc:
 — „Nu vorbește cu nimeni. Și dacă-i vorbești face o figură atât de înfiorătoare...”

MOȘ ILIE

Moș Ilie are acelaș rol, pe care-l are renumitul Moș Grigore, la Institutul Medico-Legal. E îngrijitorul muzeului. Un bătrânel simpatic, care știe să-ți explice toate celea. Fotografăm interiorul muzeu-

lui cu obiecte de ale nebunilor, care mai de care mai curioase.

— „Vedeți pantofiorii aceștia? Sunt ai lui Oancea Săracul, nu au mai mult decât 12 kilograme bucată, și Oancea nu mergea decât cu ei în picioare. Intr'o bună zi, a fugit din ospiciu, cât mai era încă la Mărcuța, și l-am prins la câțiva kilometri depărtare”.

— „Ia spune-mi, Moș Ilie, nu ți s'a întâmplat, în atâția zeci de ani, decând ești în serviciul ospiciului, să fi avut ceva neplăceri cu nebunii?”

— „Oho, câte încă. Intr'o zi, un cârciumar care era internat la noi, un furios, dădu peste o sticlă de vin și se îmbătă. Și-a scos dantura din gură, și-a aruncat-o, a vârit toate lucrurile ce le-a găsit în cale, în sobă și când a intrat infirmierul să-l lege, s'a repezit să-l omore. Mai omorise el un infirmier mai înainte. De abia l-am legat atunci. Nu-i vorbă, după beția ceea, nici n'a mai dus-o mult. A ținut-o într'o furie, până-ăa murit”.

Privim obiectele expuse. Unele sunt lucrate cu foarte mult talent. Altele sunt astfel încât poți recunoaște starea mintală a autorului. Privim craniile deforme, înșirate în jurul pereților, scheletele a doi nebuni la care disproporția dintre craniu și trup sunt evidente. Plecăm.

În curte suntem întâmpinați de principesa Smaranda, o fostă învățătoare, victimă a rășboiului. Susține că-i numai răni, din cauza unei bombe și ne vorbește într'o franceză mai mult sau mai puțin corectă.

A trecut de mult miezul zilei. Într'un colț al curții măriă sa Eleonora vrăjește un cârd de găini, care-i cam inspiră teamă. În alt loc fiul generalului C. comandă companiilor imaginare într'o limbă ciudată, pe care abia c'o înțelegem. Alți nebuni răd la pomi, la uși, la ferestre, aleargă fără nici o noimă, în sus și în jos, rânjesc la noi. Ne luăm ziua bună dela gentilii noștri însoțitori.

Părăsim grăbiți ospiciul. Atât eu cât și colegul meu suntem atât de impresionați, încât abia că vorbim. Mașina aleargă sprintenă peste șosea. Imi pare c'am avut un coșmar înfiorător. Și ca niciodată atât de sincer spontan, s'a smuls din pieptul nostru frântuara de rugăciune: „...și ne iartă nouă Doamne, păcatele noastre!” ALL.

Domnișoară „Doamnă

dacă, n'ați citit încă romanul

EVA VICTORIOASĂ

de PIERREE COULEVAIN

cititi-l imediat. Vă interesează în gradul cel mai înalt. Mai aflați că a apărut ed. III-a din celebrul roman

INDIANA

de GEORGE SAND

Le găsiți la toate librăriile

A APĂRUT

TOMA G. MASARYK

la a 80-a aniversare a nașterii

UN VOLUM DE 20 PAGINI

PREȚUL 50 LE

Anotimpul frumuseții

...ține tot anul, dacă întrebuințați Crema, Pudra și Săpunul Simon care suprimă inconvenientele căldurei și ale frigului.

CRÈME SIMON

PARIS

Acesta este adevăratul ANTICOR PARFAIT

cu renume mondial

care stărpește definitiv

Bătăturile

Fiecare tub are inscripția: Fabricant HENRY COHRS

PRODUSE ORIGINALE ELVEȚIENE

CEL MAI BUN ALIMENT
PENTRU COPII RECON-
VALESCENȚI ȘI ANEMICI

BRANZA DESERT
FĂRĂ RIVAL

FORTIFICĂȘI
ALIMENTEAZĂ
COPII DE

CASA „NESTLÉ” STR. DIONISIE 36 BUCUREȘTI

Fotografia de mai sus, reprezintă doi polițiști coloniali englezi, din Nigeria. Interesant este contrastul, dintre uniforma pretențioasă și... picioarele goale.

Dăm alăturat, ultima fotografie a lui Primo de Rivera luată cu o zi înainte de decesul său, la Paris.

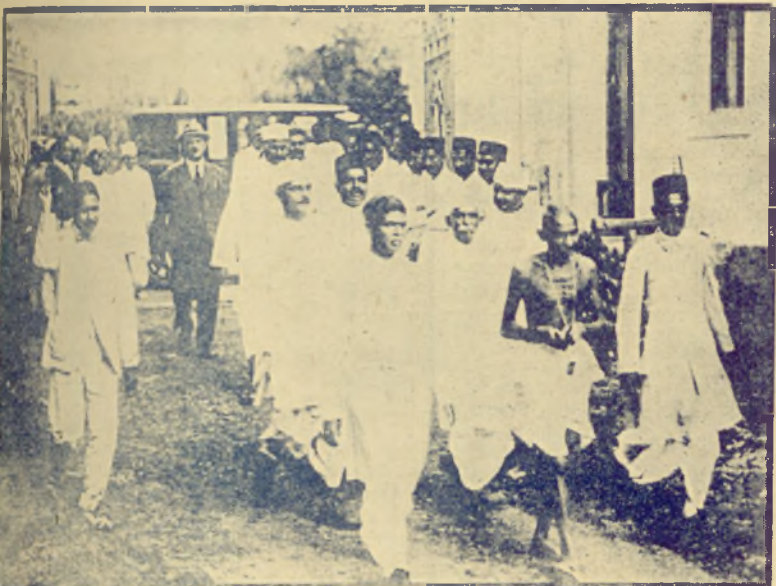
Comandorul
Worsley, șeful
unei expediții
engleze, care va
pleca la Polul Nord.

IN AMERICA
SE BATE! La 6
tie, au avut loc
America, marș
festații comu
S'a ajuns la 1
între poliție și
festații. Iată
un agent secre
merican, aplic
corecțiune, în
stradă, unui c
nist.

Actualități

Marele luptător naționalist indian, Mahatma Gandhi, a pornit într'un lung turneu de propagandă, pentru rezistența pasivă, contra stăpânirii engleze.

Dreapta: Surorile siameze Mary și Margarette Gibbs, care plătesc un singur bilet pe trenurile americane, au trebuit totuși să achite două locuri pe un transatlantic, care le-a adus în Europa.

Stânga: Studentele dela universitatea din Cambridge, au început antrenamentul de primăvară, pentru cursele de regate.

Jos: Ziarele anunță noi mișcări revoluționare în China. Se prevede un nou război civil și cum starea de asediu, este decretată în toată țara, cea mai mică abatere dela rigorile legilor, este pedepsită cu moartea.

Fotografia noastră înfățișează un aspect al Capitalei revoluționarilor, Canton. De-o furcă este atârnat capul unui executat, corpul său zăcând sub pari. Astfel de spectacole macabre, sunt oferite la tot pasul, pentru a intimida pe dușmanii partidului la putere.

Din castel în tavernă

Secretata spionajului

(Urmare și sfârșit)

O PETRECERE STRANIE

La orele opt seara, Von Rochberg veni s'o ia pe Vera dela clinică. Poloneza era îmbrăcată cu o superbă rochie de mătase „mauve” ce se lipia strâns de corp, purta un șirag splendid de perle la gât și în părul ei auriu, avea un pieptene lucrat numai în briliante.

Blonda aceea cu trăsături fine, cu figura ei specifică de slavă, cu corp de zeiță îl înmărmuri pe Von Rochberg, care deși trebui să se incline și să recunoască că avea în față o „frumusețe destinată Kronprinzului” nu se putu opri de a nu regreta că era forțat, s'o ducă pe strălucitoarea poloneză, într-o societate compromițătoare.

Un automobil al generalului de cavalerie, pus la dispoziția Kronprinzului, o aduse pe Vera și pe însoțitorul ei la „Valentin”, restaurantul pe-atunci la modă. Von Rochberg o conduse pe încântătoarea femeie, la primul etaj, unde într'un cabinet particular, se găsea Kronprinzul, împreună cu trei ofițeri și patru femei ispititoare. D-șoara Vera fu prezentată celorlalte domnișoare, a căror alură nu era decât bizară. În urmă, ofițerii admirativi și curtenitori, se inclinară în fața delicioasei invitate, în onoarea căreia stăpânul lor dădea ospățul.

Incepu să se servească măncarea; domnișoarele, două germane din Wiesbaden și două franțuzoaice, femei de moravuri ușoare, vorbiau, ce-i dreptul, puțin cam tare, dar la început totul se petrecu într-o atmosferă plăcută iar Kronprinzul și ofițerii, erau cum nu se poate mai corecți, față de fiica industrișului polonez.

Din nenorocire, se bău prea mult.

Cavaleriștii iubiau băutura și nici cele patru domnișoare nu se dădeau înapoi dela așa ceva. Vera băgă de seamă, că atmosfera începea să se încarce și că discuțiile deveniau din ce în ce mai aprinse; mai multe gesturi obscene, fură deasemenea schițate. La șampanie, lucrurile amenințau să ia proporții.

Vera se ridică să plece; prințul imperial, beat peste măsură, îi strânse mâinile zdrobindu-i-le, îi sfâșia rochia și desbrăcând-o, cu ajutorul unui ofițer, o aruncă pe masă. Ingrozită, Vera leșină.

Kronprinzul dete atunci ordin lui Von Rochberg s'o conducă pe sârmana poloneză la clinică, adăogând totodată:

„Mă socotesc eu cu ea mâine!”

Înfășurându-o pe nenorocita femeie în pelerina lui, căpitanul dispăru pe ușa cabinetului tragic.

Scenele de orgie continuă la „Valentin”. La orele patru dimineața, chelnerii se văzură nevoiți să ducă pe brațe, pe cele patru femei, la hotelurile respective și să facă apel de urgență la medici. Cele două franțuzoaice, deși erau grav rănite fură expulzate chiar o două zi, iar una din ele, — care fusese agățată, nenorocita, cu picioarele în sus, de un cârlig al tavanului și batjocorită îngrozitor, muri de îndată ce-ajunse la Nancy. Cealaltă rămase mutilată și primi, — după o trecere de douăzeci de zile, dela înfricoșătoare scenă de orgie, — o sută de mii de mărci, ca despăgubire din partea ambasadei germane. Femeia aceasta mai trăiește și astăzi, în împrejurimile Parisului,

unde ține un mic restaurant. Celelalte două femei, de naționalitate germană, rămaseră multă vreme suferinde. Una a fost chiar operată. Ne este imposibil, să descriem aci, rănila pe care bestiile le cauzaseră femeilor.

SPIONAGIUL, CA ULTIM RE-FUGIU

În vreme ce orgia continua, Von Rochberg o transportase pe Vera la clinică, unde cu mare greutate, fu readusă la viață. Când își veni în fire, desnădejdea, rușinea și groaza ei, nu încetară de a se manifesta.

Incepu mai întâiu, să scoată niște țipete stridente. Se hotărî apoi să plece în Silezia, ca să ceară ertare

să împiedice risipirea sângelui. Abia în urmă, ceru ajutor... Vera era salvată dar și acum mai păstrează cicatricea și n'are nici o putere în mâna stângă.

Von Rochberg rămase toată noaptea la clinică apoi se întoarse la hotel. Aci, după ce își făcu un duș rece, spre a-și reveni, după o noapte întreagă de emoții și insomnie, se îmbracă în haine civile și se duse deadreptul la palatul unde locuia prințul. La orele zece, era primit în audiență!

Prințul imperial nu era deloc în bune dispoziții, ca întotdeauna după orgii, adică de două sute de ori pe an.

— Nu știu nici eu ce să fac cu această femeie. Face acum pe ruși-

zile fripte! Frumoase idei ai, n'am ce zice!”

— „Alteța Voastră nu găsește, că ar fi cu cale, să o trimiță pe d-șoara Vera în Italia?”

— „Dar d-ta nu găsești c'am cheltuit până acum destui bani cu ea?”

Ce mai putea răspunde Von Rochberg? Rămase tăcut, în timp ce Kronprinzul pășia dealungul salo-nului, rumegând gânduri peste gânduri, în căutarea unei idei salvatoare. Creerul lui, meșter în combinații diabolice, găsi repede mijlocul de a se debarasa de poloneza supărătoare!

— „Am găsit, Rochberg! Vei pleca cât mai curând posibil la Londra, împreună cu Vera și vei încorpora-o în serviciul de spionaj, care va avea grijă de ea. Vei primi chiar astăseară delegația scrisă.”

Cu Kronprinzul nu se putea discuta nimic! Căpitanul nu putea face, desigur altceva, decât să se plece în fața voinței șefului său. Pentru ca femeia să nu-i mai stea în cale și să nu mai aibe nici o cheltuială cu ea, o înrola în serviciul de spionaj, unde după cum știa, Vera avea să fie condamnată, să se supună la ordine foarte stricte și la cea mai neînsemnată abateră, putea să dispară fără urmă...

IN TAVERNELE LONDREI

La 4 Iunie 1914, Vera debarcă la Londra, unde sub amenințarea de a-și vedea fetița omorită, se lăsă să fie încorporată în serviciul excelentei profesoare de franceză, Pauline Müller, agentă de mână întâia a lui „Nachrichten Bureau”. Această Pauline Müller, era în strânse legături cu atașatul naval, al ambasadei germane. Ea dirija deasemenea, un institut onorabil de domnișoare, frecventat de englezoaicele ce doriau să învețe franceza și germana. Tot Pauline Müller avea la Liwerpool, Douvres și Londra, case suspecte, unde femei ușoare primiau deseori în gazdă funcționari ai statului și ofițeri ai armatei coloniale și ai marinei britanice.

Vera, constrânsă cu amenințări fu nevoită să participe la activitatea murdară a unei asemenea case suspecte. La 6 August 1914, poliția britanică de spionaj, „Intelligence Service” făcând o percheziție faimoasei Pauline Müller, la Londra, descoperi nenumărate documente compromițătoare, pe care la confiscă, precum și prezența mai multor femei fără rost, care fură arestate. Vera n'a fost arestată și lucru ciudat — o vedem lucrând apoi pentru „Intelligence Service”.

În anul 1918, venind la Paris, posedă un automobil luxos, numeroase bijuterii și un apartament din cele mai elegante.

Tatăl ei, care din fericire își credea fiica moartă, a primit acum câteva luni „Legiunea de onoare”, cu atât mai mult meritată, cu cât patriotul polonez a dat dovadă, în nenumărate rânduri, de mult devotament pentru Franța. Pentru păstrarea reputației acestui om cum se cade, am ocolit unele amănunte și adevăratul nume de familie, al acelei femei, care în analele spionajului, a scris pagini foarte emoționante și pe care „REALITATEA ILUSTRATĂ” le va reproduce în curând.

(În românește de Gh. Tudor)

tatălui ei. Gândindu-se însă, la marea lovitură ce i-ar da-o acestuia, se resemnă și plănuiește să se sinucidă. Cadavrul ei ar provoca mai puțină durere, decât un corp pângărit. Și nu era oare mai bine, ca tatăl ei să nu știe, ce destin nenorocit a avut fiica lui?... Profitând de lipsa de atenție a supraveghe-toarei, Vera luă foarfecii de pe noptieră și — cu mult curaj, — fără să scoată nici un gemăt, își tăie o vână de la mâna stângă, în timp ce sângele țâșnia cu putere, ea ținea cu țările brațul ascuns sub cearșaf. Nimeni n'ar fi bănuit ceva și drama s'ar fi săvârșit, desigur, dacă infirmiera, văzând-o pe pacientă prea palidă, n'ar fi încercat să-i pipăie pulsul... Mâna Verei se afla într'un lac de sânge...

Fără să ceară niciun ajutor, cu o rară îndemnare și un sânge rece nemaipomenit, infirmiera scoase din trusă cleștișoarele de argint, apucă extremitățile vinei și în câteva secunde, reuși să le apropie și

noasa după ce ea singură mi s'a aruncat de gât. Ce soluție am putea găsi?

Von Rochberg povesti cele petrecute la clinică, iar când explică, cum grație intervenției infirmierei, viața Verei fu salvată, alteța cea detracată, isbucni într'un acces de furie nebună.

— „Sunteți toți niște idioți!” spuse el. „De ce-ați lăsat-o pe infirmieră să-și bage nasul. Dacă poloneza voia să se omoare, n'avea decât s'o facă; n'o împiedeca nimeni și ne-ar fi scutit astfel, de blestema ei prezență!”

— Alteța Voastră m'ar putea prea bine însărcina, s'o conduc la tatăl ei!”

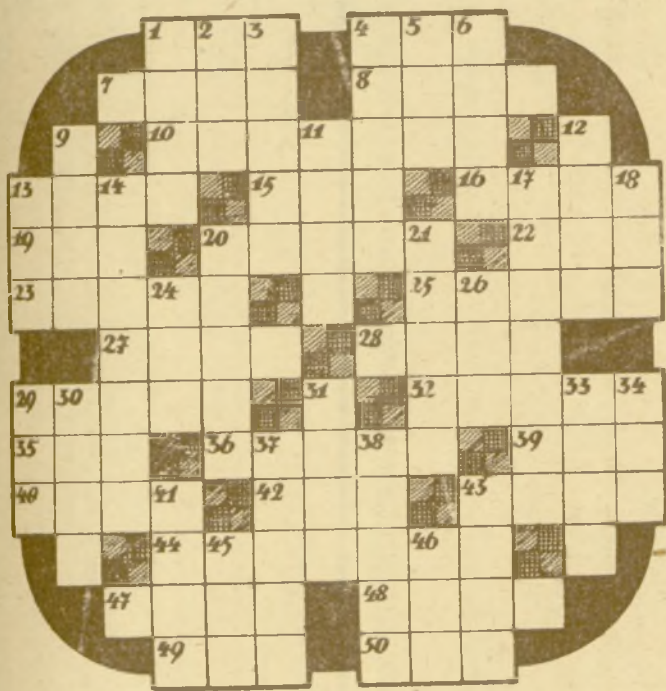
— „Dar ești curat nebun, după câte văd! răspunde Kronprinzul. Tatăl ei va protesta, va face scandal, Berlinul va urla, Polonezii abia așteaptă acest prilej, ca să se revolte, Kaizerul mă va lua de guler și Cilli (nevastă-sa) îmi va face iar

Jocurile „Realității Ilustrate“

JOC DE CUVINTE INCRUCIȘATE

(10 puncte)

de Rebus

ORIZONTAL: 1) Infirm. 4) Pronume. 7) Asirian. 8) Mare. 10) Erou grec, cu o voce foarte puternică. 13) Călugăr muntean, a compilat din cărți slavone o *Cronică*. 15) Interjecție. 16) Nimfă condamnată de Juno să repete finala vorbelor auzite. 19) Acela (pop.). 20) Substantivă abă și lucitoare, cu care se acoperă dinții. 22) Arie franțuzească. 23) Filozof român. 25) Ziar românesc. 27) Țesătură. 28) Bucată de muzică pentru un singur instrument. 29) Creatorul filologiei germanice (1785—1863). 32) Locuitori din Europa. 35) Frâng. 36) Incovoiată. 39) Zăpadă. 40) Părintele lui Iacob. 42) Nume de femeie. 43) Măgar. 44) Râu în Italia, pe care-l trecu Cezar cu armata în 49 a. Cr. 47) La nunți. 48) Mânăstărcă. (Mold.). 49) Fluviu în Africa. 50) Piept de femeie.

VERTICAL: 1) Munte în apropiere.

rea Olympului. 2) Cult. 3) Naturalist german (1737—1864). 4) Hidrocarbură. 5) Eu (lat.). 6) Vălul cel mare în care se acopere Sf. Daruri (pl.). 9) În acel loc. 11) Rassă. 12) Imagine. 13) Floare de un roșu aprins ce se găsește prin livezi. 14) Soția lui Socrate, femeie foarte cicalitoare. 17) Celebru poet epic portughez, autorul *Lusiadelor*. 19) Ceas. 20) Carni învelită în foi de varză. 21) Oraș antic ce susținu 10 ani asediul în contra Greciei. 24) Volum. 26) Membru al partidului conservator. 29) Culoare. 30) Scriitor român. 31) Puse pe cineva într-o funcție. 33) Filozof scoțian, unul din creatorii psihologiei (1710—1796). 34) Formă amplificată din *ia!* 37) Anemic. 38) Cel mai fecund poet german din sec. XVI, cismar din Nuernberg. 41) Floare mirositoare. 43) Arbore. 45) Mic canton elvețian. 46) Ca la No. 18.

III) Consimte (6). — Notă muzicală (2).

IV) Diviziune de timp, în istorie (3). — Numele ironic ce Englezii dau Americanilor din Statele Unite (6).

V) Pieptănat și luctur (4). — Profet contemporan lui Ieremia (4).

VI) Posed (2). — Porecla poporului englez (4). — Pronume (2).

VII) Diviziunile unui s.d. (6). — Pasăre (3).

VIII) Recurseră (9).

Vertical: II) Referitoare la secrețiunile ochilor (9).

III) Mister (5). — Cea mai mică coardă a unui instrument muzical (3).

IV) (Fig.) Mergea cu mare iuteală (5).

V) Soția unui lord (4). — (fam.) Mituește (4).

VI) Poseda (4). — Onest și franc (4).

VII) Pronume (2). — Fluviu, al doilea după Missisipi (3). — Pronume (2).

VIII) Patria lui Hipocrate (2). — Efect comercial (3).

IX) Impodjire (9).

N.B. Numerele dela sfârșitul fiecărei semnificații, indică numărul literelor cuvântului căutat.

În colțuri se va scrie: sus litera A și jos P.

p. conf. NIC. GH. POPESCU

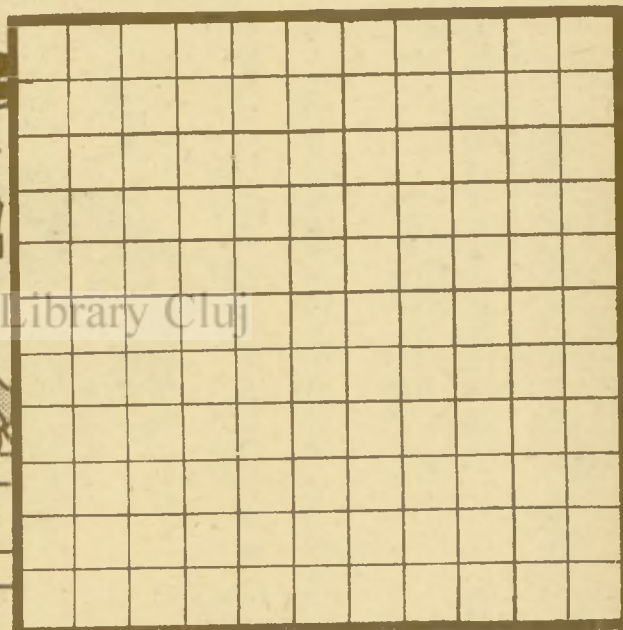
Matchul nostru de cuvinte încrucișate

În urma provocărilor intentate d-lui *Const. Lincu* (C. Massu), *Tg-Frumos*, cu ocazia decernării titlului de „*champion al cuvintelor încrucișate pe 1930*“, dăm mai jos un careu de 11/11 pătrățele albe:

Matchul va fi disputat între d-nii *Const. Lincu* (C. Massu) și *Nory Bedighian* (S. Breiman) Constanța, cu participarea d-lor subl. *Eugen*

lor negre va fi sub 10 (zece), iar numărul cuvintelor de câte 11 litere, va fi peste 6 (șase).

4) Soluțiile se primesc până la 10 Aprilie inclusiv. La această dată vom alege soluția cea mai bună, publicându-i numai schema, fără să-i divulgăm și cuvintele, în așa fel, încât cititorii să vadă punctele realizate de autor.

Gratuit aparate de radio

În momentul în care voim să închidem revista, primim o foarte interesantă scrisoare din partea unei uzine americane.

Directorul ei, român de origine, vrea să răspundă și la noi în țară un număr considerabil de aparate de radio, în scop de reclamă.

Iată ce zice dânsul:

„...Se știe că industria radiofonică americană este neîntrecută în ceea ce privește perfecțiunea aparatelor furnizate.

Fără să avem intenția de a concura protusele românești, noi am rezervat un număr de 1500 aparate cu câte cinci lămpi amurilor cari ne vor indica adresa lor.

Fînd deci un număr limitat de aparate, noi trimitem numai aceluia care ne va înainta cât mai repede deslegarea exactă a problemei de cuvinte încrucișate alăturată, împreună cu couponul respectiv al revistei.

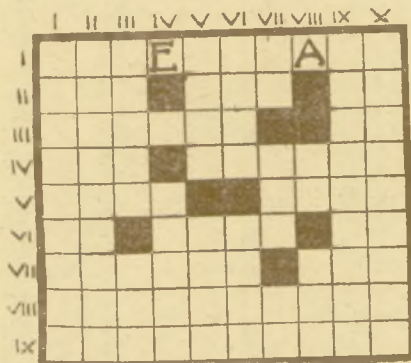
Deși deslegarea acestui soi de jocuri este un sport practicat pe o foarte întinsă scară la noi, totuși sperăm că problema nu va fi deloc inacceptabilă!..

(ss) John Koodwings

P. S. Adresa noastră este formată din literele de pe marginile cartei, citite la rând. Va trebui deci să obțineți o deslegare foarte justă, altfel n-aveți de unde să știți adresa noastră.

★

După cum se vede, cititorii noștri se bucură de ocazia neprețuită de a obține un aparat de radio, numai soluționând problema de mai jos, care are marele avantaj de a fi compusă în românește:

Orizontal: II) Zeu la romani. (3). — Salutare! (3). — Vas (2).

Freamdă, București; *Petre T. Iliescu*, Focșani; *Paul Enescu*, Craiova; *George Caisertiu*, Bacău; căpitan *I. Perovici*, Brașov; *Dorin Andreescu*, București și *Mugurel Aragon*, Râmnicul-Vâlcea. Iată cum:

CONDIȚIUNILE CONCURSULUI

1) Se va completa acest careu cu cuvinte existente în dicționarele uzuale.

2) Nu se admit nici un fel de erori, ca: inversări, anagrame, articlări, cuvinte incomplete.

3) În soluție, numărul pătrățele.

Deslegările se primesc până la 10 Aprilie 1930. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerele 161, 162, 163, 164 și 165, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea 500 lei. Premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Aprilie 1930.

5) După această dată, restul concurenților, va trebui să se reculegă, trimițând fiecare câte o soluție superioară acesteia. Redacția noastră va alege și de data aceasta pe cea mai bună, și așa mai departe, până când va rămâne una care nu mai poate fi întrecută. Va fi lăsată până la o dată oarecare, când decernarea titlului de *champion* va rămâne definitivă.

Odată cu această decernare, vom oferi învingătorului un premiu de 1.000 lei, în numerar.

REBUS

REDAȚIȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Const. Mille 7 Etg. II
TELEFON 306/67

Director redacțional:

NIC. CONSTANTIN

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an Lei 350
Pe șase luni „ 180
Pe trei luni „ 95
Pentru streinătate „ 400

Rectificare

La problema din numărul 163, se va duce — din fiecare din tre cele trei puncte de sus, numai câte o linie, la fiecare punct aflat dedesubt.

Cine de groază într'un submarin

de Dr. Erwin Strarik

— „Gentlemen”, strigă Lloyd Hughes, când văzu că domnii sărăriseră îngroziți de pe locurile lor, „rămâneți pe scaunele dv. gentlemen! Cum v'ați putut pierde în treaga săpănire de sine, în urma unei vesti atât de simple? Dar ce s'a întâmplat în definitiv? Mașinile submarinului nostru, au încetat să mai funcționeze și primul meu secund, mi-a comunicat, că nu vom mai putea eși la suprafață... da, da, Mr. Smithing, știu precis ce înseamnă asta: când un submarin își pierde puterea de ascensiune, din diverse motive, atunci cade din ce în ce mai adânc până ajunge pe fundul mării. Pasagerii închiși la bordul său, pot trăi numai atâta timp, cât ajunge provizia de oxigen. Suntem 12 oameni la bord: 5 oameni de echipaj, 6 oaspeți și neînsemnata mea persoană; prin urmare, după calculele constructorului acestui submarin, mai avem elemente de viață, — recte oxigen — exact pentru un termen de 3 ore.

Aveți o figură extraordinară de albă, mai albă decât varul Mr. Ewerett Powell, și-mi dați voce să consider aceasta ca prea deplasat. Nu sunteți dv. conducătorul celor 5 prieteni, cu a căror prezență m'ați onorat în această călătorie de probă cu submarinul? Nu sunteți dv. acela, care s'a plâns cel mai mult de inutilitatea vieții? Nu faceți un gest atât de descurajat cu mâna Mr. Dove, știu că vă amintiți foarte bine de trecut, dar vreau să vi-l mai trec odată în revistă, înainte de moarte. Mai avem doar timp, două ore și patruzeci minute, ce putem face altceva cu restul vieții noastre? Sădeți domnilor și fiți liniștiți!

Dv. sunteți cei mai puțin indicați, a repara mașina și orice încercare a unui necunosător, ar accelera catastrofa. Beți mai bine ceva vin, sau șampanie, căci nu mai avem a ne feri de prohibiția alcoolului. Luați pildă de vitejia acestui băețas, care destupă sticlele; peste două ore și treizeci două de minute, va fi mort, odată cu noi. Vedeti copilășul nu se teme, ci își îndeplinește datoria cu sfîntenie; dopurile pocnesc de-acum!!! Ei, ce nu face omul, ca să-și înfrumusețeze ultimele clipe ale vieții.

Dar... eram cât pe aci să uit chestiunea, pe care voiam să v'o povestesc. Așa dar să începem: Dv. domnii mei, Ewerett Powell, Joe Smithing, Jan van Mayen, Bill Johnson, Herbert Mc Lean și Harry Dove. șase la număr, formați comitetul „clubului celor sătui de viață”, fondat de dv.

Enorm de bogați, chiar în valori americane, nici unul din dv. nu și-a câștigat personal averea, pe care a moștenit-o dela părinți, a-vere strânsă prin mijloace mai mult sau mai puțin cinstitute, de părinți și bunicii dv. Mr. Roger Kahn, care prezidează cercul mulți-milionarilor din New-York ar primi cu deosebită bucurie, pe oricare dintre dv. în cercul său; cele mai sărbătorite artiste din Holly-

wood și-ar părăsi cariera, pentru a deveni prietenele dv.... și totuși, nu... viața nu mai are nici o atracție pentru dv., găsiți plictisitor tot ce vă înconjoară, nimica n'are scop, cele mai prețioase bunuri le asvârliți ca pe trențe fără valoare și cele mai mari senzații ale lumii, abia dacă izbutesc să vă smulgă un zâmbet. De entuziasm, nici vorbă! Nici dragostea, nici ura, nici bucuria, nici durerea nu și-au putut găsi sălaș în dv. Este așa, domnii mei, sau exagerez?

Da, incontestabil că așa este și-

spargi capul cu scaunul? Ei dacă începeți astfel, voiți fi silit, domnii mei, să întrebuințez alte mijloace, pentru a vă impune liniște. Cunoașteți revolverul meu. Am șase gloanțe în încărcător, și știți prea bine, că sunt un bun țintaș, prin urmare, ajunge câte un glonte pentru fiecare din dv., care ar încerca să mă atingă. Bravo... iată-i cum șed acum de frumos, ca niște copii cuminți în băncile școlii, gata să asculte mai departe aprecierile mele, ca o lecție de istorie.

Nu, Mr. Smithing, dacă vrei nu-

„Prin urmare, domnilor

ne scufundăm”...

Imi face o deosebită cinste, că dv. Mr. Mayen, întârziți cu gestul, afirmația mea. Dar cele ce v'am spus până acum, nu sunt deajuns. Știu mult mai multe.

Anume, imi este cunoscut, că dv., toți șase, ați manifestat des intenții de sinucidere, din cauza dezgustului cel-l simțiți pentru viață. Spre exemplu, de foarte scurtă vreme, — crezându-se neobservat, — Mr. Johnson i-a spus d-lui Dove, că viața exasperantă pe care o duce, îl va sili să pună mâna pe revolver, la care Mr. Dove a răspuns că nu-i displace ideea și că dacă ar voi s'o pună în practică, să-l anunțe și pe el dinnainte, pentru a o executa în duet.

Allo, Mr. Mc Lean, v'a obosit atât de mult povestirea mea? Dar nu vei fi vroind să leșini? Repede un pahar de șampanie! Așa... asta face bine! Concentrează-te, domnule... Cred că vei mai găsi atâta putere de viață, câtă îți trebuie pentru două ore și trei minute, timpul care ne-a mai rămas de trăit. Sunt ferm convins, că vei ști să rămâi acelaș bun camarad.

La dracu Mr. Powell, vrei să-mi

mai să bei, nu trag. Ia-ți liniștit paharul... noroc... să bem în sănătatea urmașilor noștri... Și acum să ne înapoiem la apropiata noastră moarte!

Ascultați cum lucrează mașiniștii, la pârghiile de ascensiune. Bieții băeți n'au să poată repara nimic. Căci acum, la o oră și patruzeci și cinci de minute înaintea morții dv., trebuie să vă mărturisesc că eu personal, am stricat mașinăriile cu propria mea mână, într'un moment când am fost neobservat. Da, cu propriile mele mâini și ireparabil stricate.

Innapoi, Mr. Dove, sau îți trimit un glonte în inima grasuță. Cum vei face un mic dans pe acolo și-am luat piuitul, nu-i așa? Nu, nu, nu te legăna în speranță, că nu voi deveni criminal! Căci ce este în definitiv un criminal? Un om, care poate fi condamnat, numai pentru faptul, de a fi răpit viața cuiva. Or, vreau eu să vă răpesc într'a-devă viața? Căci de foarte multe ori, ai voit să-ți faci seama singur. Și mai cu seamă, îți făcea o deosebită plăcere să declari tuturor gazetarilor cari veniau să-ți ia

câte un interview, că-ți dorești moartea, care ar fi o binefacere pentru dumneata, un eveniment, care te-ar scăpa de monotonia traiului de toate zilele. Și dacă aveau și belșugul, în care v'ați scaldat, nu v'au putut însuși gust de viață, iată, domnilor, sătui de viață, ora, în care puteți avea ceea ce doriați, fără bătae de cap și fără teama de a ezita în ultimul moment. Iată moartea, domnilor, acum puteți muri liniștiți.

Cum, Mr. Mayen? Procedul meu, vi se pare nelogic? Adică, veți să credeți, că dacă puțin imi pasă de moartea dv., de ce sunt atât de sigur de viața mea? Oh, dar vă asigur că voi muri și eu, căci și eu fac parte din rândurile celor „sătui de viață”... adică voiam să spun, că desgustul pentru existența pe care o duc, a atins aproape acelaș grad ca și la dv. De-aceia am fost atât de mult atras de organizația clubului dv., când am sosit în America, din Anglia și am crezut că în societatea dv., voi găsi aprobare, pentru planul proiectat de mine, adică pentru o dispariție originală.

Căci trebuie să recunoașteți, că planul meu, de a muri asfixiați într'un submarin, are un ce original și oarecum excentric. Mi-am închipuit, că n'o veți lua decât drept o simplă glumă, dacă vă voiu sili întrucâtva, să terminați cu o existență stupidă, pe această cale, neobicinuită. Gândiți-vă, dv., pentru cari totul este fără rost, că aveți acum senzaționala ocazie, de a vă asfixia în foarte scurtă vreme, din cauza lipsei de oxigen. Vă rog, uitați-vă la ceas. Mai avem o oră și douăzecișipatru de minute. Nu e delicios?

Domnii mei, dacă ați ști, ce aspect comic aveți!! Păcat că n'avem aci o oglindă... dar poate are vreunul din domni... ar fi interesant să vă priviți. Sunteți pur și simplu caraghioși. Simțiți cum aerul se 'ngreunează din ce în ce? Mr. Johnson respiră de-acum foarte greu, iar Mr. Dove are 'ntr'adevăr, spume în colțurile buzelor. Trebuie să mărturisesc: am crezut că acestea se 'ntâmplă numai în romane. Sau poate că vă gonfiți astfel teama, domnilor?! Ei, dar mi se pare mai curând, că jucați cu mine o comedie! Imi închipui, că doar nu v'o fi frică de moarte... sau vă ține în realitate, numai revolverul meu în șah? Ați dansa altfel ca nebunii? Ce urlă atât de nebușeste, Mr. Mayen? N'ai ajuns încă la punctul culminant, al acestei aventuri extraordinare.

De-aceia atențiune, domnii mei. Ascultați, vă rog: pentru un singur om, există salvare.

În acest dulap, se află un costum de scafandru, — o invenție nouă, — care ridică în câteva minute, la suprafața apei pe cel care l-a îmbrăcat. Ne-am cufundat aproape de coastă, astfel că respectivul, are toate șansele de a fi salvat din această situație critică, fie de un vapor, fie de o șalupă sau barcă de pescari, fie înnot, — în cazul

cel mai grav. Dar nu poate părăsi submarinul, decât printr-o deschidere laterală, ceea ce ar cauza însă moartea celorlalți, căci în momentul în care el ar fi asvârlit în sus, interiorul bastimentului ar fi înghițit de apele mării, care ar pătrunde prin aceeași deschizătură.

Dammned... secundule... ia ajută-mă să leg pe domnii, căci gentlemanii, par să nu mai aibe respect, nici față de admirabilul meu revolver. Ia mâinile de pe dulap, Mr. Powell... nu vezi că-l sugrumi pe bietul Mayen? N'avea nici o grijă, căci nu va avea costumul, așa cum nu-l vei avea nici d-ta. Așa... leagă bine, secundule, nu te jena de loc. Și d-ta, Mr. Johnson, vei face bine, să admiri spectacolul, pe care-l ai în față, din partea cealaltă a mesei. La oparte mâinile de pe dulap, sau... unu... două... așa, vezi, s'a făcut și asta. Așa dar, n'ar mai fi decât Smithing... dar nu... pe aceasta n'avem nevoie să-l legăm, căci și-a pierdut de-acum, orice urmă de energie.

Și acum, domnii mei, având în vedere, că stați iarăși liniștiți în fața mea, — ce-i dreptul, cam fără vov, — vă voi spune ce se va întâmpla cu acest costum.

Il voi îmbrăca eu!!!

Și anume, din cauză că eu nu sunt gentleman și nici n'am nimic comun cu această clasă de oameni. Apoi, n'am nici cea mai mică intenție, de a muri.

Planul meu mai prevede, să iau dela dv., câteva cecuri, pentru sume foarte, foarte mari, cu care să mă țin pe uscat. Mai aveți 45, minute de viață; pe urmă s'a terminat cu totul, și banii tot nu-i puteți lua cu dv. prin urmare, cel mai bun lucru ar fi, să-mi dați mie ceva din ei. D-ta, Mr. Johnson, vei face începutul, așa e? Carnetul de cecuri, îl ai la d-ta, nu-i așa? Iată, eu îl scot din buzunar... Așa... aici ai un stylo, dă-mi voie să-ți desleg mana dreaptă... bun... și acuma scrie: d-lui Lloyd Hughes, 500.000 dollari. Cum, nu vrei? Dece te codești? Doar nu ești căsătorit, n'ai moștenitori direcți... Omule!! mai ai 36 minute de trăit, nici o speranță de salvare și tot nu vrei să faci un dar?

Și d-ta, Mr. Mayen? Mi se pare chiar, că vrei să-ți înghiți carnetul de cecuri. Bagă de seamă, căci produce indigestie și peștii mănâncă mai cu poftă, cadavrul unui om bolnav de stomac. Comic lucru, să-ți mănânci cecurile, în loc să le dăruiești, înaintea de moarte.

Dar vă atrag atențiunea, domnilor, că veți **trebui** să-mi dați din banii dv., dacă nu voți să vă trimiți câte un glonte, în piept. Hahaha, bietul Mr. Mc Lean, a început să se roage. Probabil că vrea să recâștige repede, ceea ce a pierdut, din cele sfinte. Iar pe d-ta, sârmane Mr. Smithing, aș voi să te ajut, dar din cauza celorlalți, trebuie să dai și d-ta bani.

Așa... vedeți prin urmare, domnii mei, că treaba s'a făcut! Cu 14 minute înaintea morții dv., mi-ați subscris cecuri, în valoare de trei milioane de dollari. Iată o sumă, cu care s'ar fi putut face bine multor nenorociți și care va fi întrebuințată, tot pentru scopuri de binefacere. Acum, nu vă voi mai plictisi cu prezența mea. Rămâneți cu bine, sau mai bine zis: muriți

cu bine. Mai am încă 9 minute termen așa că trebuie să mă grăbesc, dacă vreau s'o mai sterg la timp... așa... costumul îmi vine ca turnat.

Ah, ah... mister Powell, ți-ai desfăcut legăturile? Vrei neapărat să mă sugrumi? Ei, drace, o să ne sparăm capetele reciproc. Nu e de mirare. D-ta, care n'ai ridicat încă până acum o mână, pentru a executa cea mai ușoară muncă, devii deodată un luptător respectabil... și ce bine știi să boxezi... bravo, bravo... parcă ai căpătat viață nouă, puteri noi... dar și eu am învățat pe vremuri Jiu-jitsu... așa... dar dece-ți strălucesc atât de tare ochii? Hait, iar m'ai prins la strâmtoare... iar ești stăpânul situației... aproape să mă înăbuș... dar ce-i asta? Vrei să mă lași, să mă ridic din nou? De ce nu lovești?... Și ce ascuți cu atâta atențiune?

Da, da, am înțeles... auziți un sgomot cunoscut, care vă redă încrederea. Nu, nu urechile nu vă înșală, motoarele submarinului nostru, lucrează din nou... ne ridicăm... vedeți cum coboară nivelul.

Secund!! Secund!! poți intra acum. Ți-ai împlinit admirabil misiunea. Nimeni nu mi-a putut ghici trucul, experiența mi-a răușit de minune... da, da, domnilor, de ce mă priviți atât de desamăgiți? Toate câte le-ați trăit în cele trei ore de groază, n'au fost decât o glumă, o glumă sinistă, ce-i drept, dar care s'a petrecut minunat, conform tuturor prevederilor.

Și acum, dragă secundule, te rog să-mi ajuti, să desleg pe onorații mei oaspeți... așa... la rând. Cum,

poți respira mai liber acum, Mr. Johnson?

Privirile dv. mă străpung, domnilor, vă rog să fiți siguri. N'aveți însă dreptul, să-mi faceți nici cel mai mic reproș. Mă simt absolut cu cugetul împăcat și sunt foarte mulțumit de rezultatul acestei aventuri; căci gândiți-vă: până acum, v'ați tot jucat zilnic, cu gândurile morții. Ei bine, în momentul în care v'am apropiat măcar imaginar de moarte, ați recunoscut adevărata valoare a vieții. De aceea, am ales cel mai bun mijloc, de a vă face din elemente inutile ale societății, oameni regenerați și utili celor mulți. De-acți înainte, în loc să fondați sucursale ale „clubului celor sătui de viață”, veți mulțumi Domnului, pentru fiecare zi nouă pe care vi-o va dăru, iar cecurile pe care mi le-ați pus la dispoziție cu atâta „bună-voință” vor constitui primul fond la crearea unui spital, pentru bolnavii de talia și cu concepțiile dv.

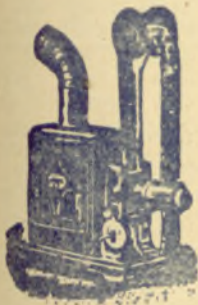
Vedeți domnilor, cât de repede se urcă submarinul. Oh, desigur are o construcțiune extraordinară. Încă trei minute și vom fi la suprafața mării, iar în cel mai târziu o jumătate de oră vom intra în port. Înainte de a ne despărți, vreau să sper, că vom rămânea aceiași buni prieteni, ca și înainte de aceste trei ore de groază, pe care le-ați petrecut în submarinul meu.

Pentru aceasta ridic ultimul pahar de șampanie și vă rog să vă reveniți și să strigați cu mine:

„Trăiască viața!”

(In românește de LIVIU MIRON)

Aparat cinematografic DE CASA, MIȘCĂTOR

Cea mai frumoasă și instructivă distracție cu care se poate proiecta cinematograful în casă reprezentând filme obișnuite vederi, comedii, lucruri instructive etc. Modul de funcționare este simplu și poate fi pus în mișcare de oricine și ori unde.

PREȚ DE RECLAMĂ

cu 1 film mișcător și 3 filme **Lei 280** tablouri și explicație

Filme separate cu Lei: 8, 25 și 45 bucata

Adresați imediat comenzile la depozitul

KESTENBAND

Str. Șelari No. 9 BUCUREȘTI,

Expediem în toată țara contra ramburs imediat la primirea comenzii, fără accont

Viața adolescenților, a elevilor de liceu, cu psihologia lor specială, cu nebuniile, cu speranțele și cu avânturile lor, n'a fost încă așa de bine descrisă ca în romanul

FERMINA MARQUEZ

de VALERY LARBAUD

pe care BIBLIOTECA DIMINEAȚA îl publică în excelența traducere a doinei Ana Canarache.

Lucrarea lui Larbaud e socotită ca una din capodoperele literaturii franceze de astăzi, deoarece fixează psihologia băieților și fetelor în epoca cea mai critică din viață, aceea a trecerii dela copilărie la vârsta bărbătească.

No. 122—123

Prețul 15 lei.

O EXCURSIE DE PAȘTI

Venezia, Florența, ROMA, Neapoli, Positano, Capri, organizată de C. T. I. Intre 11—26 Aprilie. Inscriserile până la 1 Aprilie. Informații pe adr. Ing. E. Erdős, București, Calea Victoriei, 168

INITALIA

OCHELARI

cu sticlele cele mai bune se găsesc la Magazinul Societ. de Binefacere

„AMICII ORBILOR”

Medic specialist dă consultații la cei ce au nevoie.

Pasagiul Imobiliara

Intrarea prin Calea Victoriei 48, vis-a-vis de Terasa Oteteleșanu

NEVSEHIRLIAN & NAZARIAN

Prima Fabrică de covoare Orientale

Tel. 337/68 — Str. Sfinților 52

BUCUREȘTI

Desfacerea produselor fariceii noastre și mare depozit permanent de

COVOARE PERSANE

veritabile cu prețuri uimitor de eftine. Inlesniri de plată.

Citiți „ADEVERUL LITERAR”

Splendide aranjamente executate de:

FLORĂRIA REGALĂ Strada Câmpineanu No. 28

unde găsiți permanent flori, plante și aranjamente, pentru orice ocazie.

Rudyard Kipling Căpitanul 132

O aventură a celebrului detectiv Trevor Gex în România

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Ministrul plenipotențiar japonez Kaomi, duce spre Japonia un document secret.

După o serie de peripecii, el ajunge în România, însoțit de autor.

Acesta, împreună cu detectivul Gex și colonelul polonez Muranov, din serviciul de informații al armatei, urmăresc pe străzile Capitalei, pe spionul Igor Khan, care poartă un sac de piele, și ajung astfel la Hale.

* * *

Toată această scenă de hale, prezintă însă un interes secundar pentru noi, căci nu trebuia să pierdem nici o clipă din ochi pe Igor Khan. Or, iată că spionul se opri. Ne oprirăm și noi, pândind după scara masivă a unei hale. Khan se uită în toate părțile, ca să se asigure că nu-l vede cineva, se dete în spatele unui camion cu carne și svârli înăuntru conținutul sacului său de piele.

Dar în aceeași clipă, camionul se opri în poarta halei și se începu descărcarea hâlcilor de carne. Un măcelar care se suise peste maldărul înșăngerat, ridică în lumină o mână de om mort și începu să strige la căruțaș:

— Unde ai încărcat asta?

— La abator.

— Păi nu vezi că e carne de om!?!...

Ne apropiară. Măcelarii se strânsă și scoaseră din căruță două mâini și două picioare de om. Igor Khan purtase în sacul său, membrele

unui cadavru de om, pe care măcelarul furios le inventaria acum, ridicându-le.

— Ce crimă a mai făcut banditul de Igor Khan? am întrebat pe Gex, pe șoptite.

— Sunt mâini și picioare de femei! zise detectivul.

— După el!... Să nu-l pierdem... a șoptit Muranov febril.

Ne continuarm urmărirea pe cheiu.

Alte camioane cu vite tăiate veniau să stopeze la trotuarul din fața halei, însângerate, ca un șir de corăbii cu echipajul măcelărit de pirați, la un debarcader.

— Hai să sărim asupra lui! propuse Muranov.

— Nu, se opuse Gex. El ne va conduce la un alt cuib de spioni și de asasini.

Trebue să-i prindem pe toți.

Simțiam o inexprimabilă groază, amestecată cu desgust.

Pe asfaltul din jurul halelor, gunoarele prezintă o variație infinită, de la hârțilele unsuroase, până la pârașele de sânge, ce se scurg din piramida de căpățâni jupuite, de vițel, de pe pavaj. Trecătorul simte un fel de sfârșeală, din cauza mirosului de carne, în timp ce capetele de vițel din piramidă, îl fixează cu ochii turburi și limbile scoase, ca ai spânzuraților.

Negustorii, în urma noastră, începuseră numărătoarea pieselor. Hâlcile sunt tăiate cu satărele pe „scaune”, pe trunchii de arbori groși, plini de sânge, ca o platformă de esafod.

Abia trecusem de hale, și un lăure se produse. În frunte cu un gardist, care tropăia în cisme uriașe, venia

în goană un convoi de măcelari, cari fugăreau un câine.

— A furat o mână de om!... A furat mâna de om!...

Un câine furase unul din „corpurile delice” ale crimei lui Igor Khan!

Din cârciumile de pe cheiu, eșiră bețivii și femeile de stradă, în fuste albastre sau cu „boa” de fulgi. Eșiră și țiganiii lăutari...

Și scandalul cuprinse tot cheiul, care dudua de tropote, de țigănele gardistului, de injurăturile măcelarilor, răsetele publicului și chiuiturile lăutarilor...

SUB PODUL SENATULUI

Igor Khan înaintă pe cheiu, spre podul Senatului. Ajuns la pod, se opri, se uită în toate părțile, și spre uimirea noastră, escaladă balustrada podului, sări pe o mică platformă din zidărie, se agătă de un bloc-ornament și coborî pe o scară îngustă de piatră, malul Dâmboviței, dispărând sub pod!

În urma noastră blocurile Halelor se profilau în noapte, nelămurite, iar scandalul continua pe cheiu, în fața cârciumilor.

În punctul unde începe Calea Victoriei, Dâmbovița a fost podită pe o lungă distanță, iar apa trece pe sub pământ, ca acele râuri spaniole, ce-și sapă albia în formă de peșteri, ca să reapară la lumină, la câțiva kilometri.

La capătul acestei tăblii de beton armat, turnată ca o punte extravagant de lată dela un mal la altul al Dâmboviței, se află podul monumental, cu fațete arhitectonice, cu trepte pentru uriași, scîlpitoare în lumi-

na lunii, ca lespezele albe, de mai solee funerare.

În mijlocul ornațelor de blocuri granitice, se deschide în semicerc negru, gura haotică a podului, din care iese fâșia de apă înrăitoare și verde, ca o limbă învenimată de balaur.

Trevor Gex escaladă parapetul, după Igor Khan.

— Ce faci? îi șopti Muranov. Se spune că sub pod e un cuib de vagabonzi.

Dar fără să răspundă, Gex dispărură în cavitatea podului. Am sărit parapetul după el, în timp ce Muranov îmi zise:

— Mă duc să anunț poliția!

Ne-am oprit jos, la nivelul apei, pe un fel de trotuar îngust, în gura podului. Privirăm într'un fel de groază săpată în malul Dâmboviței și am înțeles lucruri extraordinare:

Sub construcția monumentală și încăpătoare ca un palat, în cavitatea haotică fără ecouri, vagabonzii coborau nevăzuți, în fiecare seară, în cavitatea aceasta părea pântecul vast de întuneric al râului, care-i înghițea.

Vagabonzii puneau astfel stăpânire în fiecare noapte, pe acest „interior”.

Dar construcția oferă foarte puțin teren pîlat, pe care ar putea să doarmă cu greu, fără să cadă în apă, cățiva alungați ai societății. De aceea, inventivitatea vagabonzilor bucurătenii a emis planul unei mici modificări în construcția podului, ca să scape atât de rigorile intemperiei, cât și de ale „biroului de triaj”. Au săpat, la nivelul apei, o gură de gaură subteran, o firidă, în care s'au culcat.

EAU DE COLOGNE

LA GRANDE MARQUE FRANCAISE

ROGER & GALLET

SUCCESEURS DE JEAN-MARIE-FARINA
PARFUMEURS
PARIS

VERITABILA „EAU DE COLOGNE.” JEAN-MARIE-FARINA SE VINDE NUMAI IN FLACOANE ORIGINALE

la început, desigur doi sau trei vagabonzi. A doua seară efectivul umedului dormitor a crescut, iar borta era lărgită de cu ziuă, de alte cărțițe umane. Și tot astfel, hruba creștea, până deveni o spațioasă grotă săpată în malul Dâmboviței, cu un fel de antreu îngust.

Mai erau de asemeni hrube mai mici, individuale. Dormeau astfel sub pod, vagabonzi, „mardeiași”, — după cum numesc românii pe apașii lor, — asasi și spioni.

— Am zărit pe Igor Khan intrând în hruba cea mare. De acum, e al nostru! zise Gex. L-am prins ca într'un sac.

Am scos revolverele.

— Dar ce putem face, urmă el, contra acestei mulțimi de vagabonzi, pe care Khan o poate asmuți dintr'o clipă în alta asupra noastră, dacă ne-am trăda că suntem aci?

— Muranow s'a dus să anunțe poliția. Să așteptăm până ne vin întărituri. Cred că de data asta nu me mai scap!

— Dacă Muranow are inspirația de a vorbi „generalului” despre mine, suntem salvați, zise Gex.

Generalul era prefectul poliției Capitalei, care organiză în consecință o razie, o vânatoare de vagabonzi, împreună cu agenții biroului de triaj, cari sunt un fel de hingheri speciali de oameni.

Dupăcum aveam să aflăm îndată dela Muranow, potera se opri în dosul Palatului de Justiție; scurtă conspirație nocturnă, pași pe brumă ca în vată; umbrele se despart și înconjoară vasta platformă a viitorului palat al Senatului.

Am văzut de jos cum Muranow escaladă balustrada și intră sub pod. Un agent urmă acelaș drum unghiular. Alții apărură pe pod, aplecați pe balustradă.

Ne-am alipit acestei trupe. Umbre atente, cu revolverele în mână, merg în monom, pe micul trotuar, aproape la nivelul apei, ca trotuarele Veneției. Din gura balaur a podului, ca din gura dragonilor din templele chinezești, clădite pe un crater de vulcan, ese un abur sufocant, otrăvitor.

Mica trupă dispăre sub boltă în beznă.

Nu se mai vede nimic. Apa clipește ușor, ca o înfiorare.

Tăcânit sec de lampă electrică de buzunar, declanșată. Proectorul portativ, cu mănunchiul de raze oblic, pe zidul tunelului, pune pe umiditatea păretelui un oval de lumină tremurătoare.

Și mergem așa prin tunelul podit cu apă, un minut sau o oră, pânăce atingem gura hrubei celei mari, în care a dispărut Igor Khan.

Ce capcană ne pregătește banditul?

Intrăm unul câte unul. Din canalul subteran principal, se desface aci o ramură, un coridor de catacombă, îngust cât trupul unui om, din care atârna afară două picioare înfășurate în pae și hârtie.

— O crimă?... — St!...

Un agent trage de picioare. Omul dinăuntru grohăie. E scos un vagabond, din firida căptușită cu hârtii dela gunoi, înmormântat parcă de viu. E culcușul de iarnă al unui om!

Unii, în firițe înguste ca albinele în faguri, păreau rânduți în rafturi, cum stau cărțile într'o bibliotecă; alții, în grote săpate de cu vară, s'au strâns câte trei, patru la un loc, ca să se încălzească unul dela altul.

În aceste celule colective, murdăria acoperită superficial, cu hârtii; blestemății societății pun capul alături și dorm uneori lângă propriile lor dejecțiuni, imobili în mirosul mucilaginos, ca asfixiați.

Ei nu au haine, nici cuverturi. Adună în cavernele lor de animale ce hibernează, zdrențe, petece, câlți, jurnale, pae. Fac clăi de gunoae, cuiburi ce se dospesc umede și călduțe, în obscuritatea igrasioasă din fundul pământului.

Și în mormanele acestea afânate, cerșetorii se culcă, mănâncă pâine pietrificată, iubesc...

Erau indivizi cu haine sdrențuite, din abaua cafenie dela țară; alții cu pălării de pae desfundate, în toiul iernii; cu hăinuța de dril direct pe piele, cu redingote inoroiate, verzui, de lăutari bătrâni, cu pulpanele tăiate și legate cu sfoară în chip de vestă... Cei mai mulți erau bătrâni slăbănogi, cu priviri aburite, cerșetori comuni. Mai era o babă ce tremura ca un pumn de piftie galbenă, un

boanghen tânăr cu mustața neagră, îmbrăcat ungurește, cu cizme și pălărieuță cu borul înust, de un deget, — și mai era, nemișcată într'un colț, o mogâldeată, o pocitanie fără forme definite.

La lumina lanternelor aduse de agenți, vagabonzii și cerșetorii fură scoși din pae și apoi din domiciliul subpământean. Igor Khan nu se afla în această primă încăpere.

— E mai la fund, „la gang”, zise un inspector de poliție.

Nu mai boanghenul tânăr încercă să fugă. Avea desigur vre-o crimă pe conștiință și la triaj putea fi identificat. Dar un agent îi puse mâna în gât. Individul se sbătu cu furie, lovind cu cizmele pe agenți în stomac. Fu paralizat și căzu, moale, sub lovituri, cu ceafa linsă de apele negre-verzi ale Dâmboviței, în care picura un fir subțire de sânge, un afluent minuscul ce isvora din gura învinsului.

— Ce e sălbătăciunea asta? întrebă Gex, privind mogâldeata din colț.

— Sălbătăciunea asta, spuse un polițist, e o veche clientă a coloniilor de muncă. E vagabonda Florica, „13 ani, idioată, orfană, desvirginată”, după cum scrie pe fișa ei dela Biroul de triaj al vagabonzilor și cerșetorilor.

Apariția acestei fete bălăbite ne impresionă. Avea gura eșită în afară în formă de bot, nasul cărn; tremură și se ferește violent, de orice gest, crezând că vrei s'o bați. Deodată însă, sări la mine, ca o adevărată sălbatecă, răzând fioros și cerșindu-mi, lubrică, mângăeri obscene.

Are vocabularul redus la vre-o zece cuvinte, dintre care cinci injurături. Bălăbala ei e feroce. Repetă la infinit vocale fără sens, se înecă cu ele, voinde parcă să le înghită, își mușcă limba, se enervează, se congestionează, sculpă, rage...

Agenții ne spun că, în grota de sub pod, ea servește drept prostituată tovarășilor de cavernă. Când cerșetorul în crustă de vermină se desmoștește înfășurat în hârtii și acoperit cu pae, în grota cu miros de pământ rece ca pivnițele și se apropie cu ochii aprinși de sălbătăciunea ghemuită într'un colț, Florica tremură toată, de teamă să nu fie bătută, apoi cu-

prinde în brațele osoase trupul cerșetorului viermănos.

— Dar Igor Khan unde a dispărut? întrebă Muranow.

— Fiți atenți, ne spuse un inspector de poliție. Pătrundem mai adânc, la bandiți.

* * *

Unii dintre cerșetori, sunt aduși de mizerie sub acest pod lătit la infinit. Ei locuiesc însă un fel de antreu, o gură a grotei. În fund, „la gang” există o tainiță de hoți. Mardeiași filati de poliție și bandiți cari au dat o lovitură proaspătă, găsesc „la gang” cea mai sigură gazdă: noaptea din fundul pământului.

În adevăr, din hrubă, se deschidea în fund un coridor întunecos.

— E gura unui coridor istoric, a eșirei subterane din casa boarească a Bibestilor, care se ridica pe vremuri aci, — ne explică inspectorul. Vagabonzii, săpându-și încă din timpul verei firițe în pereții tunelului, în care dorm iarna, ca sicriile într'o criptă mortuară, au descoperit intrarea în gangul acesta străvechi, fost coridor secret, ce asigura fuga boerului de odinioară, în caz de primejdie. Când prind de veste că o razie a pătruns în cetatea lor de apă și piatră, vagabonzii cari au crime pe conștiință, se refugiază în acest tunel arhaic, unde se baricadează uneori, rezistând cu focuri de revolver. Se crede că gangul acesta subteran răspunde, la Arsenal, dar desigur că acum s'a năruit, așa că vom prinde ca într'un fund de sac pe bandiți. Noi credeam că la construcția fundațiunii Senatului, gura acestui coridor a fost blocată cu beton armat, dar văd că vagabonzii și-au deschis iară drum prin tunelul secret.

Agenții aprinseră facile. Cu revolverul într'o mână și cu facia în alta, ca o procesiune infernală, înaintam spre fundul pământului. Un șuerat se auzi din adâncul coridorului. Un zumzet straniu venia ca din pământ.

— Inapoi! porunci inspectorul din capul coloanei.

Agenții se retrag, în clipa când un foc de revolver umple canalul de pământ și ecouri înăbușite.

(Va urma)

RADIO

Până în PREZENT, multe familii n'au putut să-și ofere luxul unei instalații de radio din cauza prețului ei prea RIDICAT, de aceea noi voim să facem un

SACRIFICIU FORMIDABIL

oferind APARATELE noastre cu lămpi fără schimb de bobine. Veți asculta astfel cântece și concerte.

Aparat cu 3 lămpi complete în stare de funcțiune la prețul excepțional de Lei 2.950

Aparat cu 4 lămpi complete, deasemeni în stare de funcțiune pentru Lei 3.750

Această ofertă este făcută de o casă serioasă care vinde direct din uzinele sale clienților. Aparatele sunt ambalate cu îngrijire în mod gratuit.

— Expediție urgentă. —

Trimiteți-ne acest anunț cu suma reprezentând prețul aparatului preferat, prin mandat internațional, sau cec de bancă, indicând clar numele și adresa Dv., la „RADIO STYLA” 15, Rue Béranger, Paris III. (France)

NU cumpărați aparate foto. grafice și accesorii până ce nu vizitați expoziția de la

FOTOGLOB

Bulevardul ACADEMIEI No. 3

unde găsiți CEL MAI MARE STOC, peste 500 modele din cele mai renumite fabrici, cu prețuri de concurență

PLĂCI, FILME și HÂRTIE din renumitele Uzine „Mirosoa”-Dresda

VIZITAȚI EXPOZIȚIA și Magazinul FABRICILOR

M. Ștefănescu - Grivița

Strada Lipscani, 87 (vis-a-vis de Lupoaița)

Conserva de Legume • Compoturi • Marmelade
Ciocolată • Bomboane și Patiserie fină.

CURA ÎN CASĂ

Cura în casă

25.000 certificate de mulțumire

Cu cunoscutul «Inhaator Mondial din Wiesbaden» Germania vindecă garantat: Astma, respirația grea, bronșita cronică, gripa, tusea convulsivă, inflamația gâtului, amigdalite, flegmele, catarul laringean, faringean, leziunile vârfurilor pulmonare. Acest aparat introduce materia vindecătoare, dezinfectează pe cale rece, într'un fin fum care trece prin canalele nasale, gură și gât până ajunge în plămâni. Cereți prospecte gratis. Adresați: Z W E N G E R Str. Temeșoara No. 10 București II

1 Aprilie

DATINA păcălelilor de 1 Aprilie, este veche și se obicinuște mai la toate popoarele.

Nestatornicia vremii, a făcut ca să se spună de luna Aprilie, că e foarte capricioasă.

Intocmai cum natura amăgește oamenii, tot astfel și ei caută să se păcălească, bătându-și joc unii de alții.

Încă din cele mai vechi timpuri, indienii sărbătoreau în luna Aprilie, pe zeita lor **Maja** sau **Inșelătoarea**, pregătindu-și unii altora, fel de fel de păcăleli.

După credința indienilor, această zeită, amăgia sufletele oamenilor, atrăgându-i spre Valea Durerii.

La greci, luna Aprilie era închinată Afroditei, care ca și zeita indiană Maja, era poreclită „Inșelătoarea”.

În legende germane, nu găsim nici o aluzie, care ar putea să ne îndreptățească să credem, că vechilor germani, le-ar fi fost cunoscut obiceiul păcălelilor de 1 Aprilie, — se pare totuși, că petrecerile lor dela începutul primăverii — foarte distractive de altfel, — n'ar fi fost streine de această legendă.

Este surprinzător, că Sebastian Brant, — care în lucrarea intitulată „**Narrenschiff**” descrie cu atâta grije neroziile personagiilor sale, — nu pomeneste absolut nimic, despre păcălelile de 1 Aprilie.

Acest fapt ne-ar face să bănuim, că el a luat în serios glumele de 1 Aprilie, în timp ce descoperia multă prostie, sub masca seriozității contemporanilor săi.

După unii, păcălelile de 1 Aprilie, datează în Germania din anul 1531.

În 1530, cunoscutul parlament din Augsburg, a ținut o ședință, care avea să stabilească un sistem monetar, unic pentru toate țările germane.

Chestiunea se dovedi a fi atât de delicată și mai ales încurcată, încât rezolvarea ei a fost amân timer pentru 1 Aprilie 1531.

Numeroșii speculanți ai introducerii unității monetare, agățându-se de termenul acesta, s'au înșelat amarnic, reforma plănuită ne mai având loc. De-atunci **1 Aprilie**, a rămas sinonimul păcălelilor.

Francezii, însă, reclamă țării lor, originea farselor acestei zile. Regele Carol al IX, pe când se afla în castelul **Roussillon** din **Dauphinée**, în 1564, decretă că prima zi a anului, — care până atunci fusese 1 Aprilie, — se va serba în viitor la 1 Ianuarie.

Mulți din supușii săi, se declară nemulțumiți de schimbare, și cum cadourile de anul nou se dădeau acum la 1 Ianuarie, se găsiră glumeți, să-și bată joc de ei și să le trimită la vechia dată, la începutul lui Aprilie, felicitări — din partea unor persoane, care nici nu se gândeau, — sau cadouri caraghioase. Obiceiul acestor mistificări a prins în public atât de temeinic, încât au rămas până în vremea noastră glumele de 1 Aprilie, uneori extrem de spirituale, ce distrează și nu pot supăra, deși Goethe în următoarele versuri, spune celor ce vor să le meargă bine:

De vrei ca mărtisorul,
în tihnă să-ți priască,
De întâi Aprilie nimeni,
să nu te păcălească;

De scapi în ziua-aceasta,
de păcăleli, în fine,
Intregul an îți merge
din bine în mai bine.

De 1 Aprilie, la Smedley, stațiune termală lângă Londra, revine pentru o zi saturnalele romane.

Înversându-se rolurile, servitorii iau hainele și locurile stăpanilor, cari îi servesc la randul lor. Englezii, îmbracă uniforme galonate ale valeților sau groom-ilor, pregătesc mâncarea și o aduc la masă, bucătăreselor și celorlalți oameni de serviciu.

În hoteluri domnește o desordine din cele mai comice, o lady, cu nume istoric, ia locul femeii dela vestiar, care dansează cu prietenii ei, în sala restaurantului.

Câteva Miss-e mondene, ajută la bucătărie, vreunui bătrân milionar, să confecționeze un breafeet, ars, o prăjitură, în care au uitat să pună zahăr și o supă fără sare...

Portarul, foarte demn, pare că nici nu-și mai reamintește, că face parte din camera lorzilor...

Când sună din vreun apartament, cameristele de ocazie, aleargă grăbite, să vadă „**ce doresc clienții**”, încântați să fie serviți de fiica unui ministru, sau de soția unui mare industriaș. De dimineață până seară, **Smedley** e într-o nemaipomenită zăpăceală și veselie! Anglia de altfel, e țara glumelor de 1 Aprilie. Una din cele mai recente, a fost reclama, făcută prin jurnale, unei mari expoziții de... măgari, care trebuia să fie inaugurată solemn, la acea dată. Publicul curios s'a strâns în număr mare, dar a plecat pe cât de furios, pe atât de decepționat fiind că măgarii nu erau alții decât ei cei păcăliți de niște mistificatori, care-i adunaseră într'adins acolo!

În 1911, o farsă din cele mai reușite, avu un răsunet enorm, mai ales că se izbutise să se bată joc de oficialitate. În Martie, câteva ziare londoneze, anunțară apropiata sosire a unor prinți abisinieni, doritori să viziteze Anglia, ca simpli particulari. Vice-amiralul de pe un **dreadnought**, ancorat în portul **Plymouth**, primi peste câțva timp, o telegramă dela un diplomat de seamă, care-l informa că prinții și-au exprimat dorința, să viziteze cuirasatul, în ziua de 1 Aprilie.

Foarte onorat, vice-amiralul făcu pregătiri în consecință! O delegație de ofițeri, aștepta la gară pe nobilii oaspeți în frunte cu prințul Cholum, întovărășiți doar de un interpret și un reprezentant al lui **Foreign-office** din partea guvernului! O șalupă, împodobită cu culorile etiopiene, îi transportă în largul mării, pe bord, unde li se făcu o recepție strălucită. Li se oferă chiar șampanie, de către marinari, în frunte cu vice-amiralul entuziasmați de exotismul costumelor și al limbei lor, tradusă prin interpret.

Înainte de a părăsi **dreadnought-ul**, prințul **Cholum**, încântat de primire, distribui câteva decorații abisiniene!

Peste 3—4 zile, presa nu vorbea, decât de această formidabilă păcăleală, de care râdea cu hohote, întreaga **Engliteră**. Prinții erau patru funcționari de bancă și al cincilea prințul Cholum, era soara... interpretului și el un pașnic cetățean al Albionului ca și falsul reprezentant al **Foreign-office-ului**.

Suntem siguri, că cititorii noștri sunt prea perspicaci, ca să poată cădea victimele unor asemenea farse! Le urăm în schimb să le reușească toate păcălelile, pe care le vor face altora.

ce mare importanță are o nutriție rațională pentru ei.

Dar nu toți știu cum să se hrănească în mod rațional, mai ales în vederea marilor eforturi sportive, ca să dea corpului și nervilor lor un surplus de energie pentru momentul decisiv.

Luând zilnic 2—3 lingurițe de

OVOMALTINE

ei vor introduce în organismul lor un mijloc de hrană vitaminic concentrat, care nu îngreunează stomacul și constituie un izvor de energie, întărind deasemenea corpul și sistemul nervos.

Sportsmeni, luați Ovomaltine!

PROSPECT ȘI MOSTRĂ GRATUITĂ TRIMITE

Dr WANDER & Co, BERNA-PARIS-TIMIȘOARA

DE VÂNZARE LA FARMACII
ȘI DROGHERII
CU LEI 62,113
ȘI 208 CUTIA

IACOB BEER

CALEA MOȘILOR No. 53

COAFURA DE DOAMNE ȘI DOMNI a angajat o specialistă a Casei Helene Pessl Viena, pentru îngrijirea modernă a feței Modelatului sprâncenelor.

BOLI (Bolnavi) de orice natură ca reumatice, nervoase, astmă, afecțiuni stomacale, neurastenii, impotența, hemoroizi, arterioscleroză etc. Găsesc vindecarea rad cală prin întrebuițarea aparatului de înaltă frecvență

„RAZE ULTRA VIOLETE, Dr. Faragius”

Recomandat de toate societățile medicale europene. Eftin! Preț accesibil pentru toată lumea. Ușor de manipulat. Depozitar: Radio Centrala, Str. St. Gheorghe Nou, 5

EU ÎNTREBUIŢEZ NUMAI CUNOSCUTA

CREMA

PUDRA ȘI LAPTELE DE CRIN

FLORA

CARI ALBESC ȘI CĂTÎ
FELEAZA TENUL.

PĂRUL ÎL ÎNTREȚIN CU
CAPIOGEN
IAR
CONTRA TRANSPIRAȚIEI
ANTI DODORUL
IL GĂSESC CEL MAI BUN

Cum se exprimă Missele despre produsele „Rouge & Noir“ L a d y

Marea casă de parfumerie LADY a avut gentilețea să ofere miss-elor care s'au prezentat la concursul de frumusețe, dela Sinaia câte o casetă conținând excelențele sale produse „Rouge et Noir“.

Iată cum se exprimă miss-ele despre produsele „Rouge et Noir“:

Sunt foarte încântată de parfumul și pudra „Rouge et Noir LADY” atât pentru mirosul plăcut ce-l are cât și pentru discreția parfumului.

Mă voi servi numai de aceste produse, recomandându-le atât prietenelor cât și cunoștințelor mele.

Emilia Lăzărescu Miss Putna 1930

Cu plăcere am savurat din produsele dv. „Rouge et Noir” care mi-au fost date cu atâta bunăvoință la frumosul concurs dela Sinaia.

Voiu fi o fidelă clientă a produselor dv. recomandându-le și prietenelor mele.

Mulțumindu-vă și pentru urări vă doresc asemenea succes în „Rouge et Noir”.

Cu deosebită stimă,
Tina Steinberg „Miss Vaslui”

Sunt foarte mulțumită de produsele „Rouge et Noir” și mă grăbesc să vă mulțumesc pentru dragă atenție. Eram de mult în căutarea unei pudre și în sfârșit am găsit-o fără să m'aștept.

Cred că n'ar trebui să lipsească depe masa nici unei cochetete. O recomand călduros tuturor, cari întrebuințându-o odată măcar își vor aduce aminte în totdeauna cu drag de „Rouge et Noir” LADY.

Elena Crăciunescu
Miss Dolj

Viu prin aceasta a vă mulțumi pentru darul făcut la Concursul de frumusețe dela Sinaia, prin excelențele produse „Rouge et Noir” pe cari le găsesc superioare tuturor produselor din lumea întreagă și cari imi vor fi de aci înainte nelipsite, îndemnând totodată cunoștințele mele de a întrebuința numai admirabilele dv. produse.

Delicia Mendell Miss Covurlui

După visul frumos al excursiei pe care am făcut-o la Sinaia, — în singurătatea orașului meu, imi amintesc cu plăcere de frumoasa „Lady”, care a îmbălsămat cu parfumul ei minunat, cele mai scumpe clipe din viața mea. Și care va rămânea totdeauna pudra și parfumul meu preferat.

(ss) **Margareta Crăescu**
„Miss Tecuci”

Cronica cinematografică

Filmul intitulat „*Nopți furtivoase*”, în care juca Norma Talmadge și alți câți-va, a fost ceva cu desăvârșire nepermis. Puține sunt defectele, pe care să nu le fi avut. Și pe lângă toate acestea, și un titlu caragialesc, provocator de asociații de idei bufone...

Interesant a fost filmul „*Mefisto*”, pentru că Ricardo Cortez e un excelent actor, și mai ales pentru că a fost un film ratat.

Am explicat odată, în „*Adevărul Literar*”, de ce filmul ratat e interesant. Găsindu-se oarecum la granița dintre eșec și reușită, e mai instructiv decât oricare. Și „*Mefisto*”, putea să fie un mare film, și a pierdut această ocaziune.

Dar ne rezervăm să revenim altă dată mai pe larg — aci sau aiurea — asupra filmului acestuia, căci el este un exemplu foarte caracteristic de film ratat.

O comedie americană dintre cele mai plăcute de văzut, de o perfectă corectitudine și de un bun-gust desăvârșit a fost „*Nu pot trăi fără tine*”, cu Edmund Love, Lilly Tashman și Colleen Moore.

Colleen Moore nu este o simplă actriță bună. Este o pionieră. Ea a introdus un „gen” destul de personal în comedia americană, sau mai precis, a perfecționat genul „*Lilian Gish*”, eliminând tot ce era anost și dulceag la aceasta din urmă și adăugând un „poncif voyon”, acel piment și pitoresc al „*Copilului de stradă*”. Cum să spun? Intre Colleen Moore și *Lilian Gish* este cam aceeași deosebire, ca între Poil de Carotte și *Bibliothèque rose*, ca între Jules Renard și Contesa de Ségur.

Filmul vorbitor german „*Atlantic*”, este mai puțin neinteresant decât cele americane cu eroi-cântăreți. Căci are barem meritul, de a fi un film documentar. Dar are cusurul de a voi să mai fie și altceva. Dacă s'ar fi mărginit să ne redea o catastrofă, ar fi fost o bucată excelentă. Dar conversațiile interminabile, în jurul morții, erau de o plictiseală indescritibilă. Și de ce toate acestea?

Pentru a ne reda, în primele acte, toată atmosfera de „viață ușoară”, tot contrastul dintre nepăsarea pasagerilor și drama care trebuia să

vină? Dar asta se putea arăta și în alfabet documentar, prin câteva scurte tablouri, și anume prin niște tablouri mute, căci a le face vorbitoare, însemna a le da, în ansamblul general al acțiunii, o importanță mai mare decât o aveau.

Filmul documentar, este foarte interesant. Dece la noi nu se aduce de loc? Sunt sigur că ar fi foarte gustat. În Franța sau în America, nu este reprezentație care să nu aibă, pe lângă jurnal, și un film documentar. Dar documentar, fără pretenție de literatură, cum a fost *Atlantic*.

Excelentă comedie, plină de invenție, humor, bună dispoziție, a fost „*Tim și Tom*”, cu Karl Dane, George K. Arthur și Josephine Dunn. Este o bucată din acele corecte și armonioase, care nu reprezintă vreun aport extraordinar de noutate, dar care nu are nici cel mai mic cusur.

„*Intenference*” a avut câteva lucruri impresionante, în jocul lui William Powell. Acesta juca rolul unui om misterios, care se dăduse dispărut după război, din motive pe care nu le știm bine, până la sfârșit. Este, în masca și atitudinea lui o oboseală morală foarte bine jucată, ce va gentleman, amestecat cu un fel de nepăsare feroce a omului, care e și deșolat, desiluzionat, și cu un picior în groapă. Și totuși, pe ici, pe colo, câte o con-

Colleen Moore, excelenta artistă de comedii

duită de adevărat cavalier. Dar de cavalier cumplit de obosit. Încă odată, a fost ceva destul de original în jocul lui Powell în acest film.

„*Scaramouche*”, ca toate filmele lui Novarro (cu excepția lui *Ben Hur*), a fost un film corect, sau mai precis, ocupând ultima treaptă pe scara filmului corect, la granița dintre acesta și filmul mediocru.

Spuneam odată că frumusețea fizică a interpreților, are mare importanță în filmele corecte. Novarro este real „drăguț”, grațios, suplu. Ceeace-l ajută foarte mult, să ducă la bun sfârșit rolurile sale, care de obicei n'au nimic extraordinar.

Alice Terry, fosta parteneră a lui Petrovici, care lucrează de relativ puțină vreme la Hollywood, a fost și rămâne destul de oarecare.

Nimic nu arată mai bine, că regisorii Californieni au cam secătuit

subiectele, ca filmul „*La ce visează fetele*”. Este un film-reclamă. E vorba de o fată (Marion Davies), care vrea să facă cinema. Și atunci pornește la Hollywood. Incepe cu comedii buffe, de acele cu băi de frișcă și sifon, și evoluează spre drame mai sentimentale. Bun înțeles, o mică intrigă de amor, o „romanță” cum zic americanii, și mai ales, cu ocazia desfășurării acțiunii, perindarea pe ecran a diferitelor stele, ca Chaplin, Fairbanks, George K. Arthur, John Gilbert, etc. etc...

Dar și aci, toată bucată e ratată, din pricina confuziunii de genuri. Excelentă ar fi fost, dacă ar fi rămas francamente un film documentar. Ni s'ar fi arătat diferiții actori, în exercițiul funcțiunii, ni s'ar fi prezentat, științificește, diagrama

Marion Davies, vedeta din „*La ce visează fetele*”

carierii unui artist, dela comedie la romanță; ni s'ar fi descris crâmpenele simptomatice, din moravurile hollywoodiene, etc., etc... Și-ar fi fost nespuse de interesante. Pe când așa, am avut un film plicticos și enervant, enervant în chipul acela caracteristic în care ne indispuim tot ce simțim că e „ratat”.

Karl Dane și George K. Arthur, interpreții filmului „*Tim și Tom*”

Nici nu știm dacă trebuie să mai menționăm filmul „*Prada Nopții*” al lui Dolores Costello. A fost atât de prost!

D. I. SUCHIANU

ADEVĂRAT

— Ce e cu suta de lei, pe care ți-am împrumutat-o acum o lună? Mi-ai făgăduit, că n'ai s'o ții mult!

— Așa a și fost. După zece minute, n'am mai avut-o.

Pentru îngrijirea dinților D-vs. pe lângă Odol-ul, nu poate fi bun decât pasta de dinți „*ODOL*”. Odol-Pasta de dinți, este rezultatul unui studiu științific și al unei experiențe de peste 30 ani. Odol-Pasta de dinți, întreține substanța dinților D-vs., o curăță încontinuu și are un efect antiseptic extraordinar. Nu există o pastă de dinți superioară „*ODOLUL*”-ului.

Val de minel

PASTILELE PENTRU PIEPT

Să trăiască!

EGGER

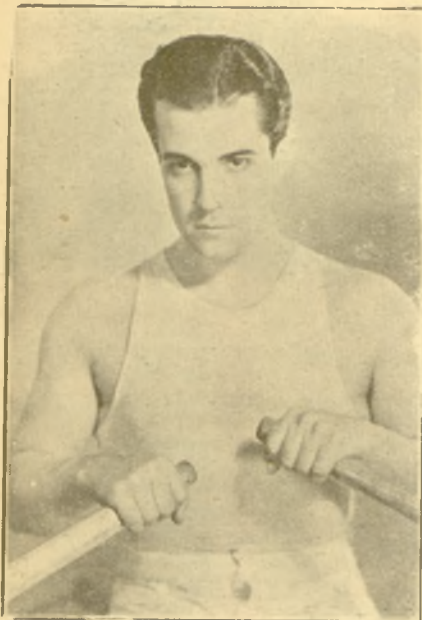
se bucură de peste 60 de ani de preferință generală

CONTRA TUSEI ȘI RA-

GUȘELEI. GUST BUN, pastilele p. piept

EFFECT SIGUR și REPEDE EGGER m'au salvat

LA TOATE FARMACIILE ȘI DROGUERIILE

Ramon Novarro, simpaticul star din „*Scaramouche*”

Sportul la Greci

Din frescele palatelor, archeologii au aflat multe despre viața sportivă a acestor Greci antici, de acum cinci mii de ani. Își petreceau mare parte din timp vânând, cu lănci și săgeți, mistreții pădurilor. Una din cele mai vechi fresce în Phylacopi reprezintă un om, ținând doi pești.

Se pare că femeile acestei vechi perioade iubeau mult sportul în aer liber. O frescă în culori strălucitoare, găsită într'unul din palatele Tirynsului reprezintă două tinere elegante, mergând la vânătoare, într'un car ușor, făcut anume în acest scop.

PERSEVERENȚELE cercetări ale arheologilor au reconstituit istoria vieții sportive a Greciei de acum 5000 de ani. Picturi reprezentând vânători, lupte, alergări, curse de innot, au fost refăcute, din ruinele trecutului și expuse în muzeele Greciei.

Până acum câțiva ani, cunoștințele noastre asupra anticei Elade, erau limitate la ruinele Parthenonului și la câteva figuri ale timpurilor clasice ca Socrate și Alcibiade.

De curând s'a descoperit că înaintea lor, cu 2000 de ani, a existat o civilizație foarte dezvoltată și în fiecare zi se descoperă noi detalii asupra acelei vieți.

Civilizația mai veche a luat naștere în Creta, insula din Mediterana, unde trăia teribilul rege Minas, din legenda Minotaurului și s'a înfățișat în Mycena, Tiryns și alte părți din peninsula Greciei.

Aceste popoare erau probabil de o altă rasă decât aceea a Grecilor clasici, dar aveau aceiași zei, căci Zeus s'a născut în Creta.

Vechea lume avea palate splendide din blocuri mari de piatră, bine aerisite, pictate cu gust și mobilate fastuos, având băi splendide. Femeile lor purtau vestimente bogate și foarte variate, făceau sport în aer liber.

Frescă din Phylacopi : pescar.

Jos: Gonaci pregătind caii pentru o cursă, Frescă din Mycenae

Fete și femei mergând la vânătoare, într'un car ușor.

Pictată în stil artistic avansat, o altă frescă mare reprezintă o vânătoare de mistreți, tot la Tiryns.

Sălbatecul și colțatul animal are înfipte în carne, două lănci, ale vânătorului, în timp ce trei câini se reped la el, din diferite părți.

Pasiunea acestui popor pentru sporturi, reese mai ales dintr'o pictură din Mycenae. Se văd aci gonaci antrenând caii, pentru întrecere, la fel cum se face în zilele noastre.

Legenda Centaurilor, care joacă un rol atât de important în vechea artă și literatură greacă, dovedește predilecția acestei lumi pentru sport. Legenda a ridicat calul la înălțimea unui zeu.

Centaurul era om dela cap la șolduri, iar restul cal. Grecii iubeau prea mult acest animal, spre a considera degradantă îmbinarea aceasta de om și cal; centaurul e singurul monstru al antichității, care are câteva trăsături frumoase.

Vânarea unui mistreț, după o frescă din Tiryns.

Centaureii — după legendă — erau primiți în societatea omului și onorați la multe din faimoasele festinuri și nunți ale mitologiei. Puterea lor, identică cu a oamenilor, lăsa uneori de dorit. La banchetul ce-a urmat căsătoriei lui Pirithous cu Hippodamia, unul din centaurei, amețit de vin insultă pe mireasă. A izbucnit din acest lucru o ceartă vie în care mai mulți au fost uciși. Aceasta e celebra bătălie a lui Lapithae cu centaureii, reprezentată de picturile Parthenonului și de alte opere.

Chiron a fost cel mai minunat centaur. Trăsăturile lui se regăsesc pictate pe pereții palatelor din Grecia. Chiron fusese educat de Apollon și Diana; era renumit pentru dibăcia sa, ca vânător, medic, muzicant și profet.

La rândul său a educat pe tânărul Aesculapius, fiu al lui Apollon, care, după mitologie, a fost primul fiziolog și chiar învia morții.

Curiozități africane : Femei cu pliscuri

PARISUL, orașul prin care au defilat toate excentricitățile și toate curiozitățile globului, a avut de curând o nouă curiozitate, care a uimit și a stârnit senzație. Atât Parisul vesel cât și cel sobru și gânditor au asistat la un spectacol unic, a

tate din junglele Africii centrale au fost prezentate publicului parizian. Femei cu buzele dilatate în forma ciocurilor de peican, făcând parte din triburile numite „Sara-Djinges”, aflătoare prin regiunea lacului Ciad, Africa centrală.

cărei valoare se poate aprecia numai dacă e văzut, descripția prin cuvinte neputându-l reda cu exactitate.

Cincisprezece „belles” cu ciocuri, recru-

Cum această regiune a Africii face parte din coloniile franceze, guvernatorul francez cu reședința la lacul Ciad, se lăsa înduplecat de insistențele depuse de către cercetătorii antropologi și admise să se recruta 15 femei cu ciocuri și să fie transportate în Franța.

Chiar și cei mai eminentei cunoscători ai speciei umane, cei mai vestiți antropologi, au admirat exemplarele cu o deosebită curiozitate. Aceste femei-caricatură sunt socotite acasă la ele drept frumuseți extraordinare de către bărbați.

Oamenii de știință au explicat valorile de vizitatori, cum se face că aceste femei-păsări, capătă astfel de buze.

Procesul prelungirii buzelor la aceste triburi — spun cunoscătorii — începe la fetele în vârstă de 4 ani. Fire de pai sunt așezate în găurile ce se perforază în buze la această fragedă vârstă. Mai târziu se pun în găuri obiecte din ce în ce mai mari, până când, la vârsta de 12 ani, li se fixează niște discuri în mărime de 2—3 centimetri.

La vârsta de 25 de ani o „frumoasă” sara-djinges-ă poartă buzele întinse pe un disc de vreo 6—7 centimetri. De obicei buza de deasupra e lăsată mai scurtă decât cea inferioară. Schimonosirea merge totuși înainte odată cu vârsta. E o chestiune de mândrie socială ca o femeie să aibe „ciocul” cât mai lung. Operația se oprește numai atunci când carnea buzelor refuză de-acum orice întindere.

Obiceiul, după cât se crede, are și o însemnătate matrimonială. Anume că, cea dintâi perforare a buzelor la o fetiță, o execută „viitorul ales” cu un deosebit ceremonial ritual.

Când un bărbat și-a „marcat” astfel o frumusețe, ea nu-l mai poate părăsi niciodată și nici un alt bărbat nu va mai îndrăzni s'o fure.

Dilatarea buzelor face ca graiul acestor femei să fie foarte stingherit. Se spune însă, că femeile sara-djinges-e au puține de spus.

FIE CARE
CUTIE MARE
CONTINE UN
FLACONAS
DE PARFUM

INTARESTE
FIECARE COLT AL GURII
SI IMPIEDICA
STRICAREA DINTILOR.

Veți rămânea încântat de Săpunul de dinți Erasmic; are un gust plăcut, improspătează și face gura curată. Dinții capătă o albeață desăvârșită și un luciu de mărgăritar, ceiace oprește căderea dinților. Pentru siguranța dinților Dv.se recomandă întrebuințarea regulată a Săpunului de dinți Erasmic.

SAPUNUL DE DINȚI
ERASMIC

Reprezentanța Generală

Pentru România :

PARFUMERIA ELITEI ENGROS
București, IV., str. Labirint, 54

ERASMIC COMPANY LTD., LONDON, ENGLAND

074 R.

TOUTES LES FLEURS
CHER AMOUR
TAIFUN

SPECIALITĂȚI ALE ACELEIAȘI CASE
EAU DE COLOGNE
TOUTES LES FLEURS
CHER AMOUR
TAIFUN

FUMĂTOARELE

A CUM treizeci de ani, într-o seară de Decembrie, în unul din saloanele vestitului „Savoy Hotel” din Londra s'a întâmplat o scenă ciudată.

Era la un five-o'clock, organizat de către lady Fitzgerald și la care, în afară de un important număr de invitați străini și de cele mai selecte persoane din înalta aristocrație londoneză, participa și regina.

La un moment dat când tocmai unul dintre asistenți declama cu răsos niște versuri, o tânără americană, instalată între primele rânduri de scaune, scoase dintr-un mic port țigaret de aur o havană și fără să se simtisească, cătuș de puțin, o aprinse și începu să fumeze.

Indignarea izbucni la cei de față e ușor de imaginat și desigur că ar fi luat proporții din cele mai neplăcute, dacă amfitrionul lady Fitzgerald, n'ar fi avut inspirația să intervie împăciuitoare, cu vorbele: „E inutil să facem caz de lucrul acesta... Așa sunt unele doamne de peste Ocean: își permit rălevoia excentricități cam supărătoare...”

În orice caz întâmplarea aceasta marchează un început istoric, în ceea ce privește răspândirea modului de fumatului, la femeile din Europa. Cele petrecute la five-o'clockul din „Savoy-Hotel” — cum de altfel era și firesc — au ajuns la urechile marelui public.

De pretutindeni s'au ridicat cele mai vehemente proteste și desaprobari. Dar cu toate protestările și cu toate desaprobarile la urmă tot spiritul de imitație a triumfat. La început pentru a satisface zisa exigență a model; iar mai

târziu pur și simplu din deprindere sau necesitate.

Desigur că indignarea unei mari părți din public a continuat să se manifeste încă multă vreme dar fără de nici un succes, fiindcă — se pare — că dela început această indignare era sortită să nu aibă

sortii de izbândă. Fumatul printre femei a început să se răspândească treptat, treptat, făcându-se un număr respectabil de adepti, printre fiicele din toate țările și aparținând tuturor claselor sociale.

Dar deprinderea fumatului, propriu zis și-a luat adevăratul avânt

abia în urma războiului, așa că azi aproape că nu există bar, restaurant, berărie sau cafenea, în care să nu vezi femei fumând. Ceea ce însă prezintă un aspect interesant și tot odată surprinzător e faptul că sexul frumos începe să abandoneze țigareta găsind că e mai practic, mai comod și tot odată mai estetic să fumeze din trabuc sau lulea.

În această privință cazul petrecut de curând într'un mare restaurant din Berlin, și pe care ziarele s'au grăbit să ni-l relateze la timp, împreună cu comentariile de rigoare, e cât se poate de elocvent.

O scriitoare, refugiată rusă, anume Kneaghinia Linovskaia a găsit de cuviință să pătrundă în unul din cele mai selecte restaurante berlineze, pufăind dintr'o lulea englezească, a la Sherlock Holmes...

...dar... istoria se repetă. Și de astă dată indignarea publicului s'a manifestat cu vehemență. A luat chiar forme amenințătoare, ceea ce a determinat pe doamna scriitoare Linovskaia să-și ia tălpășița, sub huiduile și ironiile consumatorilor din local.

Dar veacul în care trăim se pare că favorizează pe femei și că le dă putință să ia dela bărbați, pe lângă profesiunile diferite și cele mai multe din deprinderile lor... Căci, după cum relatează o gazetă pariziană, la concursul fumătorilor, care a avut loc nu de mult în capitala Franței, și la care a participat un însemnat număr de fumători, printre întâii premiați a fost și o femeie. Aceasta într'un timp relativ scurt a isbutit să fumeze o întreagă cutie de tutun „Sumatra”.

Azi în poșeta multor femei alături de rouge-ul de ubze, de sticluta de parfum și de pudră, figurează și parte-țigarette-ul, trabucul sau luleaua.

STOFE DE
MOBILE
PERDELE
COVOARE
LINOLEUM
TAPETE

SAFIANUL
STR. LIP/CANI 91. TEL 76-27

LUBIN
PARIS
SON PARFUM
Jardin secret

PARISUL

Sub această emblema se află EL MAI VAST SALON DE MODE unde fie care Doamnă sau Domnișoară are prilejul să vască cu un preț derizoriu ultimele modele originale aduse de la cele mai mari Case din Paris.

Notați bine adresă

Strada Lipscani 41, Etaj (intrarea prin Sft. Nicolae Șelari)

REALITATEA

ilustrată

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Leila Mirică „MISS DOBROGEA“ (Hors Concours)